DIREKT AKTION

NR 6/2000 (26) NOVEMBER-JANUARI

20 kr

SYNDIKALISTISKA UNGDOMSFÖRBUNDET

Uppror för frihet

Palestinska barn blir skjutna
av israeliska kulor,
Persson slickar sionismen i röven...

Redaktionen säger sitt: Leve globaliseringen!

"Globalisering" har varit höstens ord. Det senaste året har varit en lång uppvisning av globaliserat motstånd mot kapitalismens härjningar. Här hos oss är det demonstrationerna i Prag och Seattle som blivit mest uppmärksammade. Men vi får inte glömma att minst lika kraftfulla styrkedemonstrationer har ägt rum i tredje världen: Bangkok, Seoul, Johannesburg, Bolivia...

De som känner sin makt hotad har försökt utmåla den växande internationella anti-kapitalistiska rörelsen som "globaliseringsmotstånd". Det är löjeväckande. När människor i Syd och Nord, Öst och Väst inser att ge har gemensamma intressen i att kämpa mot kapitalets makt och börjar samarbeta, vad är det då om inte globalisering?

På samma sätt börjar högern tala fint om "frihandel" och om hur den fria handeln hotas av "huliganer". Hur vore det om de var lite konsekventa? Högern kritiserar gärna fattiga länder för protektionism, alltså att de med tullar och statliga stöd gynnar sitt eget lands industri och utestänger andra från konkurrensen. Men vad är EU, om inte en jättelik ultra-protektionistisk stat?

EU ger miljonbelopp i bidrag till sitt inhemska jordbruk, pengar som givetvis genom skatter betalas av arbetarna i EU-länderna. Bönder får betalt för att producera saker som inte behövs, och stora mängder jordbruksprodukter dumpas i Atlanten. Detta samtidigt som länder i tredje världen inte får tillträde till marknaden med sina jordbruksprodukter på lika villkor, trots att de egentligen är mycket bättre på att producera många matvaror. Kapitalisterna är alltså för frihandel när det passar dem, och mot frihandel i andra fall.

Det talas vackert om frihet och fri rörlighet. Frihet och rörlighet för pengar och rika. Frihet och rörlighet samtidigt som västvärlden skärper sin bevakning både utåt och inåt, och man bara genom sin existens kan ses som en brottsling och jagas av polis om man inte har ett papper som det står "uppehållstillstånd" på. Frihet och rörlighet när polisen och säkerhetspolisen får fritt spelrum att jaga aktivister och systematiskt kartlägga deras åsikter, sexuella läggning och vänkrets. Ordet integritet blir till en utkramad tvättsvamp i en papperskorg.

Det som idag felaktigt kallas för globalisering skapar större och större klyftor, och de allt större motsättningar som följer dess spår hålls på plats med väktare och poliser samt med en hårdare kontroll av medborgarna. Liberaler påstår att de vill ge staten mindre makt. Det är möjligt att vissa av dem tror på vad de själva säger, men slutresultatet är inte en mindre stat, utan en stat som i stället för att lägga resurserna på vettiga saker satsar allt på att bygga ut polis, fängelser, militär och kontrollsystem.

Den globala motrörelsen fyller oss med hopp och optimism. Jordens arbetande massor har ändrat historiens riktning förr, och kommer att fortsätta göra det.

Följetongen av aktioner mot elitens toppmöten är fantastisk, men är främst symbolhandlingar och egentligen bara ett smakprov på det motstånd som dagligen pågår på arbetsplatser och gator världen över. Den verkliga fienden är ju inte de små grupper av män som träffas och desperat försöker hitta strategier att öka utsugningen av världens folk. Fienden är det ekonomiska system vi lever under idag – kapitalismen. Motståndet kallas klasskamp. I detta nummer av Direkt Aktion finns bara plats för ett litet smakprov, men vi hoppas att det inspirerar till handling, för det är själva syftet med den här tidningen.

Vi skriver om den pånyttfödda intifadan i Palestina, om demonstrationerna i Prag och om kampen i Bolivia, Colombia och Jugoslavien. Vi försöker reda ut det här med aktier och pensionsfonder, ger en politisk inblick i Italiens fotbollskultur och presenterar en del av den feministiska utbildning som finns i Sverige. Dessutom berättar vi allt du behöver veta om det högerextrema partiet Sverigedemokraterna, och mycket, mycket mer.

Om inte förr, så ses vi på barrikaderna i Göteborg i juni!

Förresten så tycker vi i redaktionen om att få julkort. Den som skickar årets snyggaste vinner något fint!

Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning.
Den ges ut av Kulturföreningen Direkt Aktion.
Ansvarig utgivare är Linda Wagenius.
I redaktionen:
Mikael Boberg, Ola Brunnström, Matilda Köhlmark, Vidar Lindh, Erik Mellsjö, Jonas Nielsen, Karin Nyman, Olle Svensson, Anna Sörenson, Linda Wagenius

Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm.
Telefon: 08-673 11 15.
www.motkraft.net/direktaktion
direkt.aktion@motkraft.net
Att prenumerera kostar 80 kr för 6 nummer, stödprenumeration 150 kr.
Sätt in på Kulturföreningen Direkt Aktions Pg: 64 99 67-7.
ISSN 1403-381X Tryckt på Federativs Tryckeri.
Nästa deadline: 1 Januari

FOTO FRAMSIDAN: OLA BRUNNSTRÖM

Det här vill Syndikalistiska Ungdomsförbundet

(utdrag ur SUF:s principförklaring)

Syndikalistiska Ungdomsförbundet (SUF), är en anarkosyndikalistisk ungdomsrörelse vars mål är ett förverkligande av den frihetliga socialismen. Under denna övergår produktionsmedlen i allas ägo och förvaltas av de arbetande.

Alla människor är lika värda och därför har ingen människa rätt att bestämma över någon annan. Alla samhällssystem och ideologier som förutsätter att en grupp människor skall styra en annan leder därför till förtryck. SUF kämpar emot dessa och är för ett helt jämlikt samhälle.

Det borgerliga demokratibegreppet är begränsat till det politiska livet. Den centralisering som en stat innebär, har gjort att man inte heller där har uppnått någon acceptabel demokrati. SUF vill ersätta den partipolitiska parlamentarismen med en verklig federalistisk demokrati som också innefattar de ekonomiska, sociala och kulturella områdena. Trots att vi inte erkänner lagarnas auktoritet inser vi att de vunna demokratiska fri- och rättigheterna måste försvaras och utvecklas.

SUF ser den direkta aktionen som medlet för att förändra samhället och levnadsvillkoren. Endast därigenom kan det självansvar utvecklas som är socialismens förutsättning.

Liksom det frihetligt socialistiska samhälle som syndikalisterna vill skapa, är även SUF uppbyggt efter den federalistiska principen. Denna innebär att alla som berörs av ett beslut har rätt att delta i det. Ingen får dock, i organisationens namn, handla i strid med gemensamt fattade beslut.

VILL DU LÄSA HELA PRINCIPFÖRKLARINGEN? BESTÄLL FRÅN SUF:S SAMORDNINGSGRUPP BOX 6507, 113 83 STOCKHOLM

Konspirationen växer...

"Jörg Haider är en politisk transvestit, han är inte vad han ser ut att vara, han arbetar för frimurarna och kommunisterna."

Sagt av Umberto Bossi, ledare för det högerextrema norditalienska separatistpartiet Lega Nord, i en intervju i dagstidningen La Stampa.

Att högerextremister gillar konspirationsteorier är inget nytt. Men när de anklagar varandra för att vara delaktiga i konspirationerna, då kan man bara jubla!

Nej, vi känner oss inte hotade

Ibland dyker det upp märkliga saker på redaktionen. Vi citerar ur ett e-brev med rubriken "pressmeddelande 11/6/00":

"I vår kommer Smart, en helt ny tidning som vänder sig till läsare mellan 20 och 35 år. Bakom den offensiva satsningen ligger Sveriges mest framgångsrika privatekonomiska tidning Privata Affärer."

Eftersom undersökningar visar att ungdomars köpkraft har minskat de senaste åren, kan man ju tycka att en tidning om privatekonomi för unga borde innehålla sånt som kan vara nyttigt för oss som med jämna mellanrum har tom plånbok.

Varför inte en tidning innehållande fackliga trix för att få ut mer stålar på jobbet, färgkopierade busskort för gratisåkare och tips för butikssnattare - det hade många fattiga ungdomar haft nytta av.

Men det är nog inget vi kan förvänta oss i tidningen Smart. Tydligen inser Bonniers att panka ungdomar inte är en lönsam målgrupp för en tidning. I stället satsar man på den allra rikaste klicken och siktar på 25000 i upplaga under första året.

Innehållet? Enligt egna uppgifter "det mesta från aktier, fonder och bostäder till karriär, prylar och resor".

Nej, vi på DA upplever inte Smart som en konkurrent...

Kreuger strikes again

"Chefredaktör och ansvarig utgivare för Smart är Martin Kreuger, 33 år." Vänta där! Honom känner vi igen!

Plockar fram Direkt Aktion nr 3/99 och vad hittar vi där om inte en intervju med just Martin Kreuger.

Han hade då just gjort en ganska kass webbsida som bestod av allehanda sagor och "fakta" om AFA (Antifascistisk Aktion). Bakgrunden var att AFA genomförde en oerhört lyckad affischkampanj riktad mot det kvinnoförnedrande budskapet i tidningen Slitz. Slitz betalde PR-firman JBAB för att bättra på sitt yrke och smutskasta AFA. På den tiden kallade sig Martin Kreuger för PR-konsult och jobbade där.

Kanske var han ingen lyckad PR-konsult eftersom han nu sadlat om och blivit tidningsredaktör. Vi på DA undrar förväntansfullt vilken karriär Martin ska pröva på härnäst, när han misslyckats med att göra yuppie-tidning. Korvgubbe månntro?

Max Hobstig fantiserar

SUF-Stockholm har polisanmälts för olaga hot, med anledningen av affischen "Försvara aborträtten". Affischens illustration föreställer nämligen en tjej som just har skjutit en kristdemokrat och en medlem i den kristna högersekten Livets ord. Mannen som gjorde anmälan heter Max Hobstig, och så här motiverar han anmälan i en intervju i Arbetaren nr 45/00:

– Bytte man ut Livets ord-medlemmen och Kd-medlemmen mot en arab och en afrikan och ritade dit ett hakkors någonstans skulle det vara ett solklart fall av hets mot folkgrupp.

Ja, Max, det skulle det vara. Om man skulle rita ett hakkors någonstans i Kd:s logo skulle den också ha varit hets mot folkgrupp. Likaså om någon av alla de kristdemokrater som gjort grovt kränkande uttalanden om homosexuella hade sagt "judar" i stället. Eller om Kristdemokraterna skulle byta namn till Nationalsocialisterna.

Sånt kan man alltid fantisera om, käre Max. Men en bra idé innan man springer till polisstationen är att lära sig skilja mellan dröm och verklighet.

Mer om affischen och kampanjen finns att läsa på sida 22-23.

Hanne Kjöller spekulerar

Den 19 oktober försökte DN:s Hanne Kjöller sig på att attackera SUF-Stockholm i en artikel på ledarsidan. Enligt henne är det ett uttryck för "simpel snikenhet" när SUF med en SMS-tjänst underlättar gratisåkande i Stockholms tunnelbana. Har hon någonsin hört talas om att det finns tusentals stockholmare som inte är välavlönade ledarskribenter, och som inte har råd att betala 5400 kronor om året för månadskort?

"Skatt och avgift är två sidor av samma mynt", skrev Hanne Kjöller. Borde inte en ledarskribent veta bättre? Avgifter slår hårt mot de som tjänar lite och väger lätt för de rika. Skatter är trots allt i någon mening rättvisa (inkomskatter alltså, inte moms).

Men det hon skriver sist tar priset: "Vad gör SUF med pengarna de tjänar? Stödinbetalningar till Skattebetalarnas förening?" Kära Hanne. Visste du att det finns folk som gör saker utan att tjäna ett öre på det? SUF tjänar inga pengar på att hjälpa gratisåkare men den möjligheten kanske ligger utanför en proffsliberals föreställningsvärld?

Kassaskåp åt tjuvarna

Några tjuvar bröt sig in i en rad fabriker i Lysekil. Men så mycket pengar blev det inte, utan bytet blev istället kaffe. Tre kilo från en ramfabrik, ett kilo från Samhall och i en betongfabrik hittade de endast en kvarlämnad tårta som de åt upp. Då blev de så förbannade att de lämnade ett brev. "Skaffa kassaskåp och lägg pengar i det" med tillägget "vi måste leva vi med". Vi på DA tycker att det vore ett lämpligt krav. Varför ska inte tjuvarna ha sitt i detta tjuvsamhälle?

Befria Pa

På 100-talet efter Kristus tömde romarna Palestina på judar. Ett folk spreds som löv för vinden, splittrades och slog sig ner i världens alla hörn. I den europeiska diasporan, där en stor del av det judiska folket kom att leva, var förhållandena under långa perioder mycket svåra. Vardaglig diskriminering från den kristna omgivningen och brutala förföljelser drabbade dem som höll fast vid sin tro och sin livsstil.

I denna miljö uppstod mot slutet av 1800– talet sionismen: den lära som säger att det judiska folket bör återsamlas i Palestina och där bygga sin egen stat. Men i motsats till vad man skulle kunna tro var det inte bland de fattiga judiska massorna som den först formulerades och fick sitt stöd. Sionismens pionjärer hörde nästan uteslutande till den välmående judiska borgarklassen i Västeuropa. De levde i en tid och ett rum där världens gränser drogs med linjal, land omfördelades och nya kolonier upprättades. Följaktligen blev deras främsta strategi att locka någon av de stora kolonialmakterna att adoptera den sionistiska idén och skära till en judisk koloni åt dem.

Skapa judisk koloni

Den sionistiska rörelsens ledning uppvaktade Frankrike, Storbritannien, Turkiet, Ryssland och alla andra länder med världsmaktsambitioner. I sina flirtar och förhandlingar återkom de till vissa lockelser. Det land som åtog sig att skapa en judisk koloni skulle förses med en ny avsättningsmarknad för sina exportprodukter, argumenterade de, och de judiska kolonisterna skulle tjäna som en lojal fronttrupp utplacerad mitt i ett oroligt och strategiskt område. Om en massförflyttning av judar från Europa till Palestina kom igång skulle också det europeiska kapitalet bli av med ett ständigt irritationsmoment: de judiska omstörtarna. Dessa var runt sekelskiftet överrepresenterade i den revolutionära arbetarrörelsen – inte minst i den syndikalistiska – och frambringade sådana namn som Karl Marx, Rosa Luxemburg och Rudolf Rocker. Enligt dem låg nyckeln till lösningen på judarnas problem i kapitalismens störtande. I sina propåer gjorde sionisterna en poäng av detta: de framhöll att en judisk kolonisering av Palestina helt enkelt skulle förflytta dessa "de revolutionära partiernas korpraler", som sionistledaren Theoder Herzl uttryckte det, till en annan världsdel.

Judiska sionistmotståndare

Kurtisen gav till slut resultat. År 1917 deklarerade den brittiska utrikesministern Arthur Balfour att ett "judiskt nationalhem" skulle skapas i Palestina. Årtalet var ingen slump: enligt Balfour själv var motivet för stödet till sionismen att det akuta behovet att bli av med den judiska gnistan i de revolutionsbränder som överallt brann detta år. Hans deklaration, känd som Balfourdeklarationen, blev startsignalen till en våldsam kolonisering av Palestina. Den judiska vänstern var motståndare till sionismen, men i och med nazismens seger krossades den och Förintelsen berövade de judiska massorna deras sista betänkligheter inför projektet. De begav sig tillbaka *enmasse* .

Sionisternas slagord var "ett land utan folk till ett folk utan land". Var då Palestina tomt? Var det ett land utan folk? Tvärtom. Där bodde sedan årtusenden en arabisk befolkning i stenhus, med citrusodlingar och olivträd, med kyrkor och moskéer, uppväxt i en tillhörighet till sitt land som de närt i generation efter generation.

Sammanstötningen var oundviklig. Sionismens mål var att upprätta en *judisk* stat på detta område, och det kom med nödvändighet i motsättning till invånarnas intressen. En judisk stat var - och är – en stat med judisk befolkningsmajoritet. Massimmigration av judar från hela världen förutsatte – och förutsätter – att landets jord ägs av judar och judar allena. För att statsapparaten skulle kunna fungera måste de Andra, de illojala araberna – och det gäller än idag - hållas kort som en liten, kontrollerad minoritet. Ingenting av detta kunde araberna acceptera. Trots sitt slagord var sionisterna hela tiden medvetna därom, och de förde ständigt en diskussion om vilka metoder som lämpade sig för att göra det som måste göras: *köra bort araberna* .

Under 1900-talets första hälft vecklade konflikten ut sig. Den stod – och står – inte mellan palestinier och judar, utan mellan palestinier och den *sionism* som gör anspråk på att representera alla judar. Den inomjudiska oppositionen mot sionismen försvann aldrig helt. Än idag lever den kvar.

1947 gjorde sig så sionisterna beredda att utropa sin stat. Trots tre decennier av kolonisering under brittiskt överinseende utgjorde araberna vid denna tidpunkt fortfarande två tredjedelar av Palestinas befolkning. För att ändra på detta påbörjade sionisterna en systematisk fördrivning av araberna under skydd av tillbakadragandet från den brittiska armén, som fram tills nu hade haft den formella makten över området. I enlighet med en i förväg uppgjord plan – Plan Dalet – attackerades arabiska byar och skrämdes befolkningen på flykt genom gerillaräder, terrordåd och massakrer. Den 15 maj 1948 utropades staten Israel. För att stoppa den framrullande rensningsmaskinen förklarade de omgivande arabstaterna krig mot den nyfödda staten, men till ingen nytta. När kriget var slut hade *an -naqba* , katastrofen, inträffat. 800 000 palestinier såg med sorg tillbaka på 415 rensade byar och 14 tömda städer. De var fördrivna från sina hem.

Medan staten Israel etablerades byggde palestinierna motvilligt upp flyktingläger runt om i arabvärlden. Där bor de och deras barn än idag - 5 miljoner människor, världens största och älds-

Medan varje jude i världen besitter en automatisk rätt att flytta till staten Israel, förhindras de människor som har sina hem där att ens återvända för besök

lestina

Intifadan visar vägen

Men hjälp av en systematisk förföljelse har sionisterna lyckats driva hundratusentals palestinier från sina hem. De är ett fördrivet men inte slaget folk som förtjänar, och behöver, vårt fulla stöd i sin kamp för sina hem. Ordet "intifada" kommer från ett arabiskt verb som betyder "skaka av sig"

ta flyktinggrupp, i mestadels fruktansvärt miserabla gytter av huslådor. Medan varje jude i världen besitter en automatisk rätt att flytta till staten Israel, förhindras de människor som har sina hem där att ens återvända för besök. De palestinier som lyckades undgå fördrivningen blev en minoritet inom staten Israel. Idag utgör de en femtedel av befolkningen med ett tredje klassens medborgarskap, ständigt förfördelad i fråga om jordägande, levnadsstandard och politiskt inflytande. Den judiska staten blev en *stat för judar* . Den blev det på palestiniernas bekostnad. Under Israels demokratiska fernissa döljer sig således, som en funktion av att staten definierar sig i etniska termer, en inbyggd strukturell rasism.

Efter kriget 1947–1949 installerade sig sionismen på 77 procent av Palestinas yta. Men den var inte nöjd. I ett angreppskrig 1967 erövrades de återstående 23 procenten: Gazaremsan, Västbanken och Östra Jerusalem. Idag är dessa tre enheter kända som "de ockuperade områdena". Här har staten Israel upprepat triumfen från åren 1947–49, om än i långsammare takt: den har tagit palestiniernas jord och lett bort deras vatten, byggt kolonier i form av jättelika och exklusivt judiska bosättningar, rivit palestinska hus, utövat brutalt våld och strypt den inhemska ekonomin.

Första intifadan

Mot detta står invånarnas intressen. 1987 bröt den första intifadan ut, och under närmare fem års tid pågick ett av historiens största antikoloniala uppror. Medan den palestinska kampen dittills förts i gerillaform från baser i arabländerna inledde nu massorna på de ockuperade områdena en era av folklig gatukamp, symboliserad av *kouffiyeh* (så kallade palestinasjalar) och utrustad endast med den småsten som i ändlösa mängder täcker området. Mer än någonsin tidigare väckte den palestinska kampen omvärldens solidaritet.

Den första intifadans kännetecken – liksom den nuvarandes – var den fysiska konfrontationen med ockupationsarmén. Dess ryggrad var emellertid den massmobilisering som på många fronter närmade sig en social revolution. Några månader in på upproret spred sig *liyan shab'ia* - folkkommittéer – över de ockuperade områdena. De organiserades på kvarters- eller bynivå och bestod av direktvalda representanter för de olika politiska fraktionerna i den palestinska rörelsen. Deras ansvarsområden svällde under upprorets två första år och kom att gälla den fysiska kampen, den civila olydnaden, jordbruket, hälsovården, utbildningen och den interna rättsskipningen. Mot slutet stelnade och försvagades dock folkkommittéerna, medan den palestinska ledningen under Yassir Arafat i motsvarande grad återtog initiativet.

Den första intifadan slutade där den så kallade fredsprocessen tog vid. 1993 togs den berömda bilden där Yassir Arafat skakade hand med den mas som varit ytterst ansvarig för den israeliska repressionen – Yitzak Rabin – mot en fond av två utsträckta armar tillhörande presidenten i sionismens moderna skyddsmakt, USA. Den så kallade fredsprocessen, vars ikon detta är, baserades på att den palestinska ledningen erkände staten Israel som ett oföränderligt faktum. I gengäld erkände staten Israel palestiniernas existens – men inte mycket mer. Några små enklaver av självstyre under Arafats auktoritära öga syddes in i de ockuperade områdena, samtidigt som ockupationen konsoliderades och fördjupades. De sionistiska förbrytelserna upphörde inte, eller ens avtog i takt. Istället har allt fortsatt som det började 1947–49. Palestinierna trängs successivt ut från sitt land genom att deras livsutrymme konfiskeras.

Det är mot bakgrund av detta som den pågående intifadan utspelar sig.

Även i Sverige visade man sin sympati för det palestinska folket, här utanför israeliska ambassaden i Stockholm

TEXT: ANDREAS MALM
FOTO: OLA BRUNNSTRÖM

Stridsvagnar stoppar inte upproret i Palestina

Ett av de största antikoloniala upproren i vår tid utspelar sig just nu. Folket revolterar beväpnat med vad som finns till hands. Ockupationsmakten svarar med bomber, attackhelikoptrar och pansarvagnar

Foto: Ola Brunnström

Efter åratal av anpassning till Israels allt mer absurda krav på underkastelse i den USA-ledda "fredsprocessen" var det droppen som fick bägaren att rinna över. Israel gjorde en onödig provokation för mycket. Ariel Sharon, högerpartiet Likuds ordförande, marscherade den 28 september in på moskéområdet i Jerusalem. Israels premiärminister Ehud Barak gav Sharon tillståndet och försåg honom med en armé på 1000 poliser som belägrade Al-Aqsa-moskén – islams tredje heligaste plats. Målet med provokationen var dels att visa ockupationsmaktens suveränitet över hela Jerusalem, dels att sätta stopp för "fredsprocessen" som det högerextrema partiet Likud, enligt opinionsmätningarna Israels största parti, såg som oacceptabla eftergifter till palestinierna.

Sharon, hårdför försvarsminister

Ariel Sharon är själva symbolen för Israels repression. Han har aktivt deltagit som militär i fyra av Israels krig . På 1950-talet ledde han den ökända kommandoenheten "101" i otaliga terroraktioner in på arabiskt område. Som hårdför försvarsminister deltog han även aktivt i ledningen för Libanonkriget och var personligt ansvarig för Sabra-Shatilamassakern där israelisk militär lät kristna milismän strömma in i flyktinglägren och mörda hundratals palestinska flyktingar. Dessa och många andra liknande meriter har gjort honom till en populär figur i den judiska allmänhetens ögon.

Men det var knappast Sharons provokation som ledde till de första sammandrabbningarna. Barak mobiliserade omedelbart en enorm mängd poliser och militärer vilket ledde till sammanstötningar när folk strömmade ut från moskén efter fredagsbönen. Palestinska ungdomar kastade sten, israelisk militär svarade med gummikulor och skarp ammunition. Man sköt ihjäl sju palestinier och sårade över 200.

Demonstrationerna fortsatte

Men palestinierna lät sig inte skrämmas. Dag efter dag fortsatte demonstrationerna, och den israeliska repressionen blev allt starkare. Soldaterna övergick mer och mer till skarp ammunition och sköt för att döda. Enligt den palestinska myndighetens hälsovårdsministerium har över 70 procent av de skadade palestinierna skjutits i överkroppen.

Ett tiotal palestinier inne i Israel lynchades av judar. Bosättare och militär besköt palestinska barn. När så den palestinska polisen grep tre medlemmar ur en israelisk dödspatrull inne på palestinskt område i staden Ramallah stormades polisstationen av uppretade palestinier. En av de tre agenterna, en kvinna, sattes på fri fot. De två männen dödades av folkmassan. Israels svar var bomber. Man bombade polisstationen och TV-huset i Ramallah. Attackhelikoptrar bombade och krigsfartyg besköt Gaza City. Bland annat sprängde man Arafats högkvarter i smulor. Naturligtvis strök en mängd civila byggnader med.

Stängde av vattnet

Israel förslöt de palestinska självstyrande områdena helt. Ingen fick komma varken in eller ut. Folk, mat, elektricitet och vatten, allt kontrolleras av Israel. Men det palestinska upproret har inte kvävts. Organiseringen skrider vidare och på många sätt är det nuvarande upproret större än upproret 1987.

En sak som skiljer de bägge upproren åt är kraften i Israels repression. Bomber och missiler, stridsvagnar, laserprojektiler och maskingevärseld från attackhelikoptrar har satts in mot palestinska demonstranter beväpnade med stenar.

Det nuvarande upproret går också längre än det förra. Sedan det förra upproret har palestinierna förvärvat ett mycket begränsat självstyre, underkastat ständiga repressalier och förödmjukelser från Israel. Vattnet leds bort, ekonomin stryps, jorden beslagtas och husen rivs. Israeliska agenter och dödspatruller gör att ingen känner sig trygg. Ett självstyre sönderstyckat av judiska bosättningar och administrerat av en genomkorrupt och diktatorisk palestinsk regim. En situation som skulle cementeras om den nuvarande så kallade "fredsprocessen" fullbordades och Osloavtalet blev verklighet. Al-Aqsa-intifadans budskap är att detta inte är tillräckligt.

Apartheidsystem

Upproret är till sin utbredning större än något Palestina skådat tidigare. Palestinierna inne i Israel har deltagit i upproret på ett sätt som aldrig tidigare skett. Palestinier med medborgarskap i Israel lyder under ett rasistiskt system nästan identiskt med apartheidsystemet i Sydafrika. Trots israeliskt medborgarskap möts deras demonstrationer av skarp ammunition och granater. För att inte tala om de civila judarnas lynchningar som gjort att palestinier varken vågat eller kunnat ta sig till sina jobb.

Det spontana upproret förvandlas allt mer till ett välorganiserat folkligt motstånd med en genomtänkt taktik – man riktar in sig på de judiska bosättningarna.

Nya bosättningar

Det palestinska landet ligger sönderstyckat av bosättningar som ligger likt öar sammanlänkade med hårdbevakade vägar, vars främsta syfte är att tillföra mer palestinsk mark till bosättningarna, mark som sedan skall kunna annekteras av Israel. Nya bosättningar byggdes alltjämt fram till upproret startade. Palestinska hus revs, marken och vattnet beslagtogs och nya hus byggdes upp med statliga subventioner. Endast för judar. In flyttades, med statlig hjälp, ultranationalistiska och religiöst fundamentalistiska judar. Men sedan palestinierna börjat besvara militärens eldgivning har bosättarnas dominans minskat. Många av vägarna vågar bosättarna inte använda vilket fått följden att bosättningarna ligger isolerade från varandra, hårdbevakade av militär. För att palestinierna skall kunna utnyttja sitt land igen krävs det att alla bosättningarna tas bort. På en månad har det palestinska folket nått närmare det målet än åratal av förhandlingar gjort: Israels flotta har meddelat att man är redo att evakuera Gazaremsans alla bosättare.

Israels flotta har meddelat att man är redo att evakuera Gazaremsans alla bosättare

Solidaritet

Många av upprorets deltagare har varit tonåringar, en del av dem barn, vilket inte är särskilt konstigt med tanke på att 70 procent av befolkningen på Västbanken och Gazaremsan utgörs av tonåringar. Ungdomar som sett sina föräldrar förföljas, förödmjukas och förtryckas. Sett sina fäder spärras in i fängelser utan rättegång eller komma ut från polisstationer som krymplingar efter skoningslös tortyr. Det borde vara en självklarhet för alla ungdomar i Sverige att solidarisera sig med sina palestinska bröder och systrar.

Simon Andersson

Folk hade rest till Prag från hela världen för att visa sitt missnöje mot IMF och Världsbanken de två sista veckorna i september. Förberedelserna hölls i huvudsak på The Convergence Center, ett gammalt, sedan länge ockuperat varv i Prag, där allt från banderollmålning till stormöten ägde rum.

Kampen om Prag

För några månader sen protesterade tusentals människor mot IMF:s och Världsbankens möte i Prag. Demonstrationerna i Prag var effektiva, men många aktivister råkade ut för övergrepp. Dagarna efter rådde förvirring, ilska och rädsla

Tisdagen den 26 var det dags för "S26", den största demonstrationen, vilken anordnades av den tillfälliga organisationen Inpeg och var uppdelad i tre olika sektioner.

Inpegs plan var att skapa en så bred demonstration som möjligt och att sprida sig runt byggnaden som mötet hölls i, för att försöka blockera så många utvägar som möjligt och hindra delegaterna från att komma ut.

Tågen avgick från torget och uppsamlingen var på väg mot byggnaden där mötet redan hade kommit igång.

På varenda gata som ledde till byggnaden hade polisen ställt upp sig.

Vissa försökte bryta sig igenom polisens avspärrningar eller försvara sig mot polisens angrepp, andra satt i fredliga blockader och försökte på så sätt hindra delegater från att komma ut.

Stängde operan

På kvällen när mötet var över och delegaterna till slut hade lyckats komma därifrån, de flesta genom en tunnelbanestation som ligger i samma byggnad som mötet hölls i, gick demonstrationstågen mot operan, dit delegaterna skulle den kvällen.

Operan fick ställas in för att det var så mycket folk som demonstrerade utanför. Det hade polisen inte räknat med. Dessutom fick flera av demonstranterna, bland annat den svenska gruppen, inte veta att operan var inställd. Ungefär samtidigt som de kom hade polisen lyckats samla ihop sig för att köra bort de demonstrerande. Så det blev kravaller även där.

– Vi såg polisen komma i långa led några hundra meter ifrån oss. Vi i den svenska gruppen började först röra oss därifrån, säger Martin Svanholm, demonstrant i Prag. Men vi stannade snart och satte oss ner och började skrika "no violence". Polisen kom närmare och stannade några meter framför oss. De stod där en stund, tills tårgas kom flygande och det började smälla i luften. Då sprang vi iväg med polisen i ryggen. Till slut kom vi till en park och stannade ett tag för att komma överens om hur vi skulle kunna komma dit vi bodde i Prag. När vi hade varit där en stund så kom det folk springande. De skrek att polisen var efter dem och att vi måste skynda oss därifrån. När jag sprungit en bit, så kollade jag bak och såg polisen hinna ikapp en äldre springande kvinna och slå ner henne bakifrån.

Dagen efter kom det fram att flera hundra hade blivit gripna under sammanstötningarna vid operan och att polisen till synes grep folk utan anledning på stan, vilket de fortsatte med i flera dagar efter S26.

– Vi stod på torget när det kom fram några poliser och bad oss visa legitimation. Vi gjorde som de sa, de kollade och skrev av. Sedan sa de till två av mina vänner, en italiensk och en tysk, att de skulle följa med - de var arresterade, säger Emma Nordberg, demonstrant från Sverige. När vi senare kom till hotellet där vi bodde hade polisen varit där och velat göra en husrannsakan, fast utan tillstånd, men ägaren till hotellet där vi bodde släppte inte in dem. Många gick ut och gömde sina filmrullar från demonstrationen och information om IMF och Världsbanken som polisen kunde ogilla. Dagen efter var många gömda filmrullar försvunna eller förstörda.

Arbetet med att få ut de gripna började direkt efter S26. De som jobbade med att få ut fångarna hade det inte lätt. De som hade åkt fast hade inte fått ringa, så ingen visste om de var gripna, eller var de var. Inte ens svenska ambassaden kunde hjälpa till dagen efter S26.

– Det är stängt på grund av helgdag, sa telefonsvararen hos den svenska ambassaden i Prag.

Fakta som har kommit fram i efterhand visar att många av de arresterade varken fick rättshjälp, tillgång till telefon, mat, vård eller sömn. Majoriteten av de gripna har utsatts för psykiska, fysiska och sexuella trakasserier. Även svår misshandel förekom, bland annat brutna ben. Arbetet med att hitta och få hem de gripna har kostat tiotusentals kronor.

VIDAR LINDH

Fotnot: Vill du hjälpa till med kostnaderna för de gripna kan du sätta in bidrag på Pg 431 57 04-9 (Krossa IMF c/o Montera)

IMF trampar på demokratin

15 000 demonstrerade i Prag, människor med otroligt olika värderingar sammarbetade för att störa IMF:s och Världsbankens möte. Vad har egentligen dessa instutitioner gjort sig skyldiga till för att kunna reta upp så många människor så pass?

IMF (Internationella valutafonden) och Världsbanken skapades i slutet av andra världskriget för att få ordning på världsekonomin och undvika djupa ekonomiska kriser eftersom de leder till politiska kriser och krig. De skulle ge lån åt länder i ekonomisk kris och se till att skulderna drevs in.

Under 1970-talet gavs generösa lån till u-länder, men på 80-talet höjdes räntan och samtidigt sänktes råvarupriserna som gav inkomster till dessa länder. Länderna tvingades ta nya lån för att betala räntorna, och skulderna växte i rasande fart.

Lånen betalda

Idag har de betalat mer än de var skyldiga från början, ändå är skulderna fortfarande större än lånen från början var.

När länderna sedan behövde låna mer pengar till räntorna hade villkoren ändrats. Världsbanken och IMF satte upp en mängd politiska krav för att länderna skulle få låna. Låntagarländerna var tvugna att öka sin export, dra ner på offentliga utgifter och avreglera både varumarknaden och arbetsmarknaden. Detta röjde vägen för multinationella företag som behövde billiga råvaror och arbetskraft, och håller kvar länderna i fattigdom och beroende.

IMF inte bara trampar rakt över demokratin i de skuldsatta länderna, den är själv en totalt odemokratisk institution. Länderna får röster efter hur mycket pengar de har. USA har därmed veto i både IMF och Världsbanken. De rika G8-länderna har tillsammans mer än hälften av rösterna i IMF, 174 länder delar på resten. Möjligheten för de allra fattigaste länderna att påverka beslut och förändra villkoren är alltså helt obefintlig.

Att folk blir förbannade när de insett detta är inte så konstigt. IMF/Världsbankens agerande strider mot både kristna och fackliga värderingar, är en katastrof både för miljön och jämlikheten.

Under de senaste stora mötena där västvärlden tänkt dra upp sina ekonomiska planer, har demonstrationerna varit så stora och samarbetetat så bra att mötena varit svåra att genomföra.

Uppmärksamheten har varit stor, och även om borgerlig media förstås fördömer motståndet, så har många serösa rapporter avgivits och debatter hållits.

Detta har tvingat Världsbanken på defensiven och de erkänner nu att vissa fel begåtts. De "samarbetar" med ett stort antal frivilligorganisationer och företag, vilket ger en mer social prägel, och har skapat nya "fattigdomsreducerande" program som skulle vara mer demokratiska.

När dessa program genomförts har det dock visats sig att skillnaden inte varit särskilt stor.

Motståndet mot IMF/Världsbanken är yrvaket och på stark frammasch.

Hur det kommer att gå vet ingen. En tråkig utveckling skulle vara att Världsbanken köper tunga organisationers allians med lite skuldavskrivningar och andra reformer.

En trevlig utveckling vore att protesterna utvidgas mer och att ett långsiktigt samarbete mellan organisationerna kan fortsätta och fördjupas, för att till slut verkligen ge effekt på världsekonomin.

KARIN NYMAN

Fotboll, hyperkapitalism och politisk kamp

Serie A är igång...

Italienska serie A har nu äntligen dragit igång, efter en försenad ligapremiär. I Italien kan man följa världens bästa fotboll och den stora fotbollstradition och kultur som finns i landet, men det är också en liga som präglas allt mer av den mest sanslösa kapitalism.

Foto: Ola Brunnström

"La Gazzetta dello Sport", klassisk Italiensk fotbollstidning. Italien har en skarp uppdelning mellan nord och syd som inte minst visar sig inom fotbollen

En av det moderna Italiens främsta politiska och ekonomiska referenspunkter är den djupa klyftan mellan det fattiga och agrara syd och det rika och industrialiserade nord. I nord ser många med avsmak på Syditalien med dess höga arbetslöshet och beryktade brottslighet, det fascistiska partiet "Lega Nord" går så långt som att kräva en delning av landet. Även inom fotbollen är klyftan skarp. Sju storklubbar från nord: Fiorentina, Inter, Juventus, Lazio, Milan, Parma och Roma, "de sju systrarna" konkurrerar om ligatiteln, det är deras liga. Från fattiga södra Italien finns i år fyra lag representerade, Bari, Lecce, Reggina och nykomlingen Napoli. Övriga lag i serien kommer från städer norr om Rom. Under de senaste 30 åren har endast ett lag lyckats utmanat storklubbarnas dominans, nämligen Napoli, som erövrade ligatiteln 1987 och 1990. Det var under storhetstiden då laget leddes av helgonet och arbetarklasshjälten Diego Armando Maradona. I år har Napoli återvänt till den italienska högsta serien, men man har kommit tillbaka till en ny tid.

Fotboll som reklam

Klubbarna i Italiens tre högsta serier är nästan alltid privatägda företag med storkapitalister som mecenater. Juventus har varit i bilfabrikanterna Agnellifamiljens ägo i snart åttio år, och i Rom har livsmedelsmagnaten Cragnottis Lazio finansierat spelarinköp med höjda mjölkpriser. Fotbollen är ett viktigt skyltfönster för de italienska storföretagen och man är villig att investera stora summor pengar för att nå framgång. De sju systrarna har inför årets liga satsat över 3,5 miljarder kronor på spelarköp. Men söder om Rom når aldrig några fotbollsmiljarder.

Den tydligaste symbolen för den norditalienska makten är fascistledaren, ex-premiärminister, mediamogulen och ägaren till AC Milan: Silvio Berlusconi. I hans kamp för att erövra den politiska makten utgör fotbollen ett av de viktigaste propagandainstrumenten. Berlusconis parti, det fascistiska "Forza Italia", står i dagsläget på tur att ta över makten i Italien om/när den socialistiska koalitionen faller. "Forza Italia" var fram till Berlusconi det allmänna hejaropet när det italienska landslaget spelade, idag är orden dubbeltydiga och fansen villrådiga. Att politik intar en central roll i den italienska läktarkulturens "spetacolo" är i sig ingenting nytt, på läktaren har det politiska engagemanget genom åren alltid visats starkt. Under de dagar som ligatiteln firades av Napoli bars en likkista, svept i Milans färger, runt i ett glädjerusigt begravningståg. Norditalien hade tillfälligt besegrats. Sedan dess har Milan radat upp fem ligasegrar, och Napoli har fallit ur högsta ligan.

Hyllar fascistiska ledare

Dagens dominant är romlaget SS Lazio som är regerande mästare och förväntas försvara titeln. Lazio har ett svart förflutet som Mussolinis favoritlag och det starkaste fascistlägret. "La curva in nera" är beteckningen på klacken som fortfarande visar sina sympatier på Olympiastadions kortsida med solkors och hyllningsbanderoller till fascistiska ledare. Klubben blir regelbundet bötfälld för supportrarnas tilltag och i Champions League i år har även spelare blivit avstängda för rasistiska påhopp. Absurt nog var det de två godmodiga folkhemssvenskarna Sven Göran Eriksson och Tord Grip som ledde klubben till ligasegern, vilket gjort Lazio till ett av favoritlagen bland svenska ungdomar.

Socialistiska klackar

Fascismens ställning inom italiensk fotboll bör dock inte överdrivas. Förutom inflytandet i tidigare nämnda klubbar så är de starka i de flesta klackarnas hårda kärnor, "Ultras". Men det pågår ständigt en politisk kamp inom och mellan klackarna, och bland supportrar i allmänhet är fascismens inflytande inte betydande. Det finns också exempel på klassiska socialistiska klackar som Genoas "Tifo di griffone" och den röda Bologna-klacken. En motpol till Lazio är också det andra storlaget i Rom, AS Roma, som traditionellt är arbetarklassens och vänsterns lag i huvudstaden. Så allt hopp för oss fotbollsälskande socialister står och faller alltså inte med Napoli, lyckligtvis. Utan hjälp från helgon ger inte bookmakers laget några större utsikter att vinna ligan, oddsen är 1 på 150. Ligaspelet har tyvärr också börjat dåligt för Syditaliens hopp, man har bara skrapat ihop en poäng på de fem första matcherna.

Alexander Ekelund
Daniel Berg

Kuskap, Kön och feminism

Vi har riktat mycket kritik mot skolan i Direkt Aktion. Skolan har i mångt och mycket misslyckats.

Inte bara för att det ofta är trist att vara där, eller för att den ofta är odemokratisk, sexistisk och elitistisk. Utan för att den så effektivt lyckas döda en av människans starkaste drivkrafter: lusten att lära!

Det finns många orsaker till detta, men vad som är viktigt att tänka på är: Skolan är inte okej bara för att du inte vantrivs. Skolan ska vara ditt medel att få en allmänbildning samt en utbildning som passar och intresserar dig. Är det inte så är något fel, och det måste rättas till. Det är ju inte alltid så enkelt, och det går kanske inte alltid så snabbt.

Då blir det tyvärr upp till en själv att skaffa sig kunskap.

Det är få skolor som har genuskunskap eller undervisning om könsroller och deras konsekvenser på schemat, varken i grundskolan eller på gymnasiet. Vill man lära sig om det får man göra det hemma - eller efter gymnasiet. Vi har talat med lärare och elever på olika utbildningar med könsperspektiv, för att få en uppfattning om hur det är att läsa genuskunskap i olika former. Vi uppmanar alla att lära sig så mycket de orkar, inte bara genuskunskap utan allt ni tycker är intressant, det gäller inte minst praktiska saker. Kunskap är inte makt, men möjligheter!

Karin: I framtiden kommer man inte behöva välja "genusinriktning", det kommer vara självklart att det ingår i litteraturvetenskap ändå.

Litteraturvetenskap är kunskap om skrivandets historia och tekniker samt analys av böcker och texter.

Karin Porshage är 21 år gammal och bor i Stockholm. Hon har studerat litteraturvetenskap med genusinriktning i drygt ett år på Södertörns högskola i Huddinge. Tidigare har hon läst kulturvetenskap, idéhistoria och media och kommunikation.

Varför litteraturvetenskap med genusinriktning?

– Jag tyckte genusvetenskap var intressant, och jag skulle kunnat läsa bara det. Men att läsa det tillsammans med något annat ämne gör det mer konkret, man får ett tillämpningsområde direkt. Och litteraturkunskap ville jag också läsa, så det blev två intressanta saker i en.

Hur är det då?

– Det är jätteroligt, intressant och spännande... men också jävligt jobbigt. Speciellt A och B-kursen. Det kändes som om vi skulle hinna läsa allt som ingår i "vanlig" litteraturvetenskap, plus fler kvinnliga författare, fler kvinnoteoretiska problem. Och på det hade vi också tre poäng skapande svenska per termin. Så det var rätt mycket, det är det fortfarande. Fast det är roligt.

Hur svårt är det då? Litteraturvetenskap låter som en massa tunga krångliga böcker...

– Jo, ibland. Romanerna var bara kul att läsa, men mycket av de feministiska teorierna var på engelska, och ganska svår engelska dessutom. Vi hade bland annat Ebba Witt-Brattström som lärare, och hon verkade se oss lite som pionjärer, det gick inte att slacka.

Måste man vara påläst på feminism för att fatta något?

– Nej, det börjar med en introduktionskurs om feminism, och man behöver egentligen inte kunna någonting innan.

Hur mycket könsperspektiv är det då?

– Mycket. Många kvinnliga författare. Och varje verk som vi läste analyserades, ur ett genusperspektiv. Dessutom kom det in mer av författare från andra delar av världen än i vanlig litteraturvetenskap, och mer frågor om klass och etnicitet togs upp. Men det känns liksom naturligt, jag tror att den kursen jag har gått i framtiden kommer kallas bara "litteraturvetenskap". Det är ju egentligen självklart att etnicitets-, klass och könsperspektiv ska ingå i det ämnet.

– Kursen täckte väldigt bra. Analysen går ju att använda på andra områden, film, media... Teorierna utgår från samma tanke. Vi läste en del böcker också som handlade om kvinnliga författare, eller som var analyser av kvinnors skrivande, och deras syn på kvinnlighet och samhällets kvinnonorm. Som gick liksom ett steg längre, det var väldigt intressant.

Syftet med kursen var väl lite att kläcka några nya fräscha genusinriktade litteraturforskare, och det behövs nog för att folk ska få en ny syn på böcker och författarskap.

Men det är inget jag vill bli. Fast, något med böcker kommer jag väl bli. Hoppas jag.

Var det uppmuntrande?

– Det var peppande att få reda på att det finns en massa skrivande kvinnor längre bak i tiden. Det har man faktiskt inte riktigt fattat förut. De säger ju att om man läser genusvetenskap så blir man nästan tvungen att gå till en kurator eller nåt, och visst, man funderar ju väldigt mycket. Man börjar utvärdera sig själv. Men samtidigt är det ju peppande att få läsa om dessa kvinnor, få ta del av sin egen historia.

– Det var också kul att vi hade skapande svenska parallellt med kursen, för man blir väldigt peppad att skriva när man läser så mycket. Och motiverad att läsa. Först läser man en massa verk som man ska läsa. Sedan läser man om en massa andra, som det refereras till. Och då blir man sugen på att läsa dem också. Man skulle kunna läsa hela livet, det tar aldrig slut.

– Om jag hade hur många CSN-år som helst skulle jag nog kunna tänka mig att läsa både genusvetenskap eller läsa vidare det här. Men som det ser ut nu ska jag nog jobba ett tag.

Är det något för killar?

– Det är ju inte så många killar som vill läsa litteraturvetenskap. Och när man lägger på ett genusperspektiv blir de ju ännu färre. Men om man är kille och funderar på att läsa den här kursen så rekommenderar jag den, verkligen.

KARIN NYMAN
FOTO: MILANA LAGOS

"Arg och fruktsam"

Gunilla Bjerén är föreståndare på "Centrum för kvinnoforskning" vid Stockholms universitet.

Gunilla fick sin första feministiska tankeställare under och efter sina resor i Etiopien som 20-åring. Många ungdomar där pratade om sina problem i det extremt könsuppdelade etiopiska samhället, om hur svårt det var (och är även idag) att umgås mellan män och kvinnor inom de påtvingade könsrollsramarna. Gunilla säger att hon nog inte förstod vidden av problemet förrän hon som 29-åring själv var tvungen att konfronteras med "en besvärlig karl", som hon beskriver honom. Mannen ifråga utgick från att han hade vissa rättigheter som Gunilla inte kunde acceptera och när hon talade med andra kvinnor från Etiopien sa de "tyvärr, misshandel, inlåsning av kvinnor och döttrar på grund av svartsjuka är vardag, så är det att vara kvinna".

Upprörd över sina nyvunna insikter återvände hon hem till Sverige 1973 där kvinnorörelsen var växande. Saker började ändras på universitetet, undervisningen, kurslitteraturen och stämningen började ifrågasättas. Varför fick de manliga studenterna så mycket företräde, varför fick de ta så mycket mer plats? Både lärare och elever började ändra inställning, i alla fall diskutera kring jämlikheten.

Gunilla och hennes elevkollegor for, för universitetets medel, bort en helg för att riktigt prata igenom kvinnornas ställning på universitetet – allt från seminarierna till stämningen i kafferummet. En mycket högljudd helg, enligt Gunilla. Diskussionen resulterade i bildandet av två grupper: "Arbetsgruppen för sociala antropologer" och "Arbetsseminariet för sociala antropologer". Den förstnämnda gruppens första slogan var "Arg och fruktsam".

Därefter drogs flera olika feministiska projekt igång, och på den vägen är det. Detta är nu 27 år sedan.

Varför ska man välja att läsa ämnen ur kvinnoperspektiv?

– För att mycket av de historiska kurserna man kan läsa idag är skrivna endast ur ett perspektiv –mannens. Många anser att på universitetet läser man vetenskap, och feminism är politik, den politiken skall hållas utanför universitetet. Det är alltså hög tid att skriva om historien utifrån fler perspektiv. Många elever hos oss har inte fått ta del av någon feministisk diskussion fast de har läst flera olika kurser och tagit många universitetspoäng. Kvinnofrågan är alltid relevant, både för att förstå världen men också sig själv, sitt eget liv i vårt samhälle, säger Gunilla och fortsätter:

– Även som päläst feminist är det utvecklande att läsa på universitetet, många unga feminister börjar agera i små föreningar där man oftast koncentrerar sig på sakfrågor. På universitetet är det mer systematiskt, mer bakgrund och naturligtvis stor diskussion. Där ges många insikter. Men också unga med könsidentitets-problem och även lesbiska och transvestiter är intresserade av kvinnans respektive mannens roll i samhället.

Tyvärr är det mycket få killar som läser kurserna med kvinnoperspektiv, berättar Gunilla.

– Ta till exempel litteraturhistoria, där är många killar ointresserade av att läsa ämnen ur ett kvinnoperspektiv just för att det "bara" skulle handla om kvinnor. Sen är kursen svår att komma in på och de flesta killar med bra betyg väljer att läsa andra saker medan kvinnor med bra betyg väljer ämnen med kvinnoperspektiv.

Vad vill du att dina elever ska uppnå för resultat, och vilka resultat har uppnåtts?

– Vi vill skicka ut elever som är kritiska och ifrågasättande, vi vill också att de ska lära sig genomskåda andra universitetskurser. Syftet är självklart att nå ut till så många som möjligt. Eleverna kommer snabbt ut i yrkeslivet men många läser också vidare på universitetet, de påverkar mycket. Universitetet har nu en stark jämställdhetsgrupp tack vare att feminismen blivit så uppmärksammad.

– Nu är undervisningen bara en del av det som görs på "Centrum för kvinnoforskning", vi vill också att våra elever ska blanda sig med professorer och kursföreläsare för eleverna har ofta så många bra och kreativa idéer.

Har intresset för kvinnoperspektivskurserna ökat?

– Det har alltid varit ett stort tryck på dem, det är alltid minst tio gånger så många som söker än som kommer in. Det är nog snarare universitetet som ökat intresset, kurserna som förut mestadels låg på kvällstid har blivit helterminskurser och ämnet är mer självklart. Men det handlar nog mer om att det drar så mycket elever snarare än om ett genuint feministiskt intresse...

Är det peppande ämne för eleverna?

– Det är helt klart ett efterlängtat ämne! Vi jobbar mycket med den pedagogiska biten, det är viktigt att peppa eleverna personligen så att de kan dra nytta av kunskapen i sociala sammanhang. Eleverna ska gå ut med både massor av nyvunnen kunskap *och* stärkt självkänsla!

ANNA SÖRENSON

Kvinnokunskap i Tanzania och Österfärnebo

Färnebo folkhögskola har ett lite annorlunda system för sin undervisning. Kurserna tas fram i samarbete mellan skolans personal och tidigare elever. Förslag på kurser bearbetas av en grupp intresserade och med rätt engagemang och förutsättningar kan en utbildning utvecklas.

Jenny Johansson var med i en sådan grupp som tillsammans arbetade fram kursen Världens Kvinnor. Den hålls i år, och i sista minuten fick hon också uppdraget att vara handledare på den.

– Idén kom för två år sedan och förberedelserna har varit ganska omfattande. Bland annat hölls en kvinnokurs förra året, för att lägga grunden. Jag har mest varit med och jobbat i slutet, och så jobbar jag ju nu på kursen och det är jättekul, berättar Jenny.

Temat för kursen är kvinnors villkor i nord och syd och handlar framför allt om Sverige och Tanzania. Kursdeltagarna ska precis fara iväg på en tre månader lång studieresa till Tanzania. De kommer att börja resan på en vänfolkhögskola där, som i år har en kurs för unga mödrar. Kvinnorna har blivit utsparkade från sina skolor när de blivit gravida och får nu avsluta sin utbildning och lära sig ett yrke. De svenska kvinnorna får följa med afrikanskorna ut i deras hembyar och leva med dem i ett par veckor. Svenskorna har hårdpluggat swahili, inga tolkar kommer att finnas och de tanzaniska kvinnorna kan inte engelska.

– Tanzania är ett av världens fattigaste länder, berättar Jenny. Det är bördigt och grönt, men väldigt fattigt på teknik, utbildning och industrier.

– Kulturen är förstås patriarkal, man har till exempel fortfarande brudpris, det vill säga man-

Könsperspektiv på universitetet

ILLUSTRATION: KARIN NYMAN

nen köper en brud för till exempel några kor. Kvinnor utför otroligt mycket jobb, de tar hand om både man och barn och jobbar hårt i jordbruken. Och flickor får inte lika lång utbildning eftersom det kostar pengar att ha barnen i skolan och då prioriteras pojkar.

Efter veckorna i byarna åker kursdeltagarna vidare och besöker olika kvinnoorganisationer i Tanzania och får lära sig om deras arbete och utbyta erfarenheter. Innan de åker hem återvänder de till den tanzaniska folkhögskolan för att dela med sig av kunskapen till kvinnorna på kursen där och för att ha en gemensam utvärdering.

– Syftet för svenskorna är att spräcka sina fördomar och få insikt i en annan kvinnokultur. Framför allt att spräcka offerbilden, media levererar ju mest förtryckta kvinnor som svälter. Så då är det ju viktigt att få komma dit och se att det finns en sådan otrolig styrka hos kvinnorna där, att där också finns kvinnor som slåss för sina rättigheter.

När kursdeltagarna kommit hem igen ska deras nyvunna erfarenheter spridas. De utarbetar ett föredrag, en teater eller något liknande och åker runt i Sverige och förmedlar det de lärt sig. Den här kursen, som hittills varit lyckad, har som sagt ingen uppföljare i nuläget, men förhoppningsvis kommer fler kvinnokurser på Färnebo.

– Det finns ju tyvärr inte så många kvinnokurser på folkhögskolor i Sverige, men det går ju i alla fall åt rätt håll. Färnebo har haft kvinnokurser förut, och det känns viktigt att dra igång fler, avslutar Jenny.

KARIN NYMAN

Ulla Wikander är professor i ekonomisk historia vid Stockholms universitet. I det ämnet ingår könsperspektiv naturligt.

Första gången Ulla ställdes inför jämställdhetsproblemet var på 1960-talet när hon som 20-åring ville vara med på utgrävningarna av skeppet Vasa. Tio arkeologer skulle väljas ut och Ulla hade bra meriter. Men hon fick avslag, och när hon frågade varför fick hon till svar att jobbet är på tok för lerigt och alla vet ju att tjejer inte gillar att bli smutsiga. När Ulla sade att hon inte tyckte att det var något problem eftersom det bara är att duscha av sig, fick hon till svar att det inte fanns några duschar och hon kunde ju rakt inte gå smutsig genom stan! Ulla svarade att det inte heller gjorde något eftersom hon ändå bodde hos några vänner i närheten, det var inte heller något problem, men nej: det fanns varken toaletter eller duschar och därmed punkt.

Senare fick hon höra bakvägen att det egentligen handlade om att kvinnor på skepp inte passade sig och att det dessutom skulle bringa otur. Hon blev förbannad men fortsatte att söka olika anställningar. Hela tiden möttes hon av nya motgångar och sexistiska inställningar. Som jurist fick man bara jobba med skilsmässor, civilekonom kunde man väl bli men man ville inte ha kvinnor i näringslivet. När hon och några killar blev anställda som klippare på TV så var hon den enda som inte avancerade utan fick fortsätta klippa film. Allt var hopplöst att ge sig in på, eller så var det bara Ulla som öppnat ögonen.

Så i början av 70-talet gick hon tillbaka till universitetet, men denna gång med en stärkt insikt om att det var dags att reformera samhället. Men det var rätt segt även på universitetet tills en pådrivande amerikanska började, och hon skulle absolut jobba med kvinnoforskning. Och Ulla passade på att börja med sitt första forskningsprojekt. Det handlade om att titta på förhållandet mellan män och kvinnor på en porslinsfabrik, en industri som utifrån sett ska vara integrerad, vilket den naturligtvis inte var.

I början var det mycket sura miner över forskningen men så småningom började det svänga och plötsligt började Ulla få uppskattning för sitt feministiska arbete. "Stadsfeminismen" som hon kallar den började vakna. Många kvinnor som utbildat sig feministiskt på 60- och 70-talet kom nu ut i näringslivet och också in i regering och riksdag. Samhället fick en bättre könsfördelning och i slutet av 1980-talet började Ulla undervisa.

Varför tycker du att man ska läsa ämnen med kvinnoperspektiv?

– Man kan överhuvudtaget inte förstå hur samhället är organiserat om man inte tittar på vem som gör vad i ett samhälle, det är lika viktigt som att titta på klassindelningar eller åldersgrupper. Det är viktigt att se hur förhållandet mellan män och kvinnor har förändrats eftersom det alltid haft betydelse för hur resurser fördelas och hur makt fördelas. Det här kan man läsa om i vår kurs "Kvinnor, män, makt och försörjning", tyvärr är det högst en sjättedel killar som läser kursen, men det är ändå alltid killar med.

På kurserna i ekonomisk historia, där kvinnoperspektivet ingår naturligt, möts Ulla aldrig av något motstånd från killarnas sida. "Inte de skärpta killarna i alla fall", understryker hon.

Ulla tycker att intresset för att läsa om könsroller har ökat mycket, och under de senaste 20 åren har mycket hänt. Med det ökande intresset har även mansforskningen utvecklats. Man tittar på mannen som kön, vad han skall hålla för ideal och vilka krav som ställs på männen, vilket har irriterat många feminister. Men Ulla tror inte att man ska behöva befara att männen kommer ta över hela det här fältet också, utan snarare att man ska uppmuntra killar idag att intressera sig för varför samhället ser ut som det gör och varför deras kön uppfostras till att bli förtryckare eller översittare. Det är viktigt att både män och kvinnor tittar på hur vi formas till att bli, och identifieras utifrån, vårt kön.

Tror du det är peppande för eleverna att läsa en kurs som "Kvinnor, män, makt och försörjning"?

– Det ger nog en hel del nya insikter, men kan nog också vara deprimerande för tjejer att se hur sega samhällets strukturer varit. Redan för 200 år sedan fanns kvinnor som vågade, bröt och diskuterade och ändå har det tagit så otroligt lång tid, och fortfarande finns massor av orättvisor kvar. Det är ju en jobbig insikt, det är jobbigt för mig också! Men samtidigt är det peppande att veta att det inte är fel på oss utan på samhällets struktur. Det kanske inte är ens eget fel om man känner sig blyg och tafatt utan minst lika mycket förväntningarna på unga tjejer att de ska vara så för att bli omtyckt som kvinna. Men det är alltid svårt att undervisa om förtryck eller underordning för en grupp som är den underordnade. Även för killar är det jobbigt. Många känner sig nog angripna och tycker liksom "Nej, men så är inte jag! Jag är ju snäll!", det är nog en svår sak att ta, precis som det kan vara jobbigt att inse "här sitter jag och är vit" eller "här sitter jag och är överklass" eller "här sitter jag och äter djur"... Men det första steget till all förändring är just den insikten och allt snack, för talar man aldrig om det så händer ju inget. Ser man till historien har massor förändrats, men det tar tid.

Vilka resultat tycker du att ni har uppnått, och vad vill du uppnå?

– Det vore ju roligt om samhället till slut blev sådant att män och kvinnor hade samma möjligheter och samma förutsättningar. Resultatet jag vill att mina elever ska uppnå är att förstå vilket samhälle vi faktiskt lever i och utifrån den kunskapen kunna besluta sig för hur det skulle kunna bli bättre. Jag tror tyvärr inte det handlar så mycket om direkt aktion utan snarare om lirkande aktion, jag tror nog att samhällets förändring är relativt långsam, men möjlig. Sen kan man undra över hur mycket som har förändrats - på ett sätt har det blivit mycket bättre, men å andra sidan har ju alla fått det bättre.

– Poängen är ju inte att vi bara ska bli fler kvinnor på universiteten utan att vi ska förändra någonting i samhället. Det är svårt i dagens läge att göra en positiv bedömning, arbetets fördelning idag är ju inte så kul. Mycket av produktionen flyttas ut till u-länder där unga kvinnor utnyttjas som billig arbetskraft. Å andra sidan så pratar vi ju om det. Ur ett världsperspektiv är det kusligt, kusligt att se hur man kan bomba i Jugoslavien och sådana politiska problem, men att halva Afghanistans befolkning inte får gå ut utan slöja är inget man gör några stora globala aktioner mot. Det finns tyvärr alldeles för många internationella relationer kvar att jobba med, avslutar Ulla Wikander.

ANNA SÖRENSON

Neka skitjobb...

... och du förlorar bidraget

Sedan valet 1998, då borgarna tog makten i Stockholms kommun, har Stockholm blivit mer och mer av en borgerlig experimentkommun. All kommunal verksamhet ska privatiseras eller läggas ut på entreprenad. Skatten har sänkts medan kollektivtrafiken blivit dyrare, vilket majoriteten förlorar på medan de allra rikaste givetvis välkomnar förändringen.

Bland dem som definitivt förlorar finns arbetslösa. I tidningen Arbetaren nr 44/00 berättas historien om hur Maria Mäkelä förlorade sitt socialbidrag.

Vantör är ett av de fattigaste områdena i Stockholms kommun med 16,2 procent socialbidragsmottagare. Den borgerliga majoriteten i stadshuset har också utsett Vantörs stadsdelsförvaltning till att gå före och införa ett nytt sätt att behandla socialbidragsmottagare. Alla ska snabbt slussas in i arbete eller utbildning heter det, och det låter ju fint. Modellen kallas "Arbete i stället för bidrag" och är uppenbarligen inspirerad av Moderaternas program "Från bidrag till arbete". Alla partier från höger till vänster har röstat för det.

Maria Mäkela är 26 år och bor tillsammans med sin sambo i en tvåa i Bandhagen. I april blev hon av med sitt jobb som sekreterarassistent på ett ganska olustigt sätt. Hon kontaktade sin fackförening, SAC-Syndikalisterna, som dock inte kunde göra något eftersom arbetsplatsen hade ett avtal där provanställda saknade uppsägningstid, vilket är mycket ovanligt. Under sommaren har hon varit arbetssökande, utan att få napp.

Den 12 september fick hon ett brev från Vantörs stadsdelsförvaltning. Rubriken löd "Anvisning om arbete", och hon kallades till ett informationsmöte om att arbeta med att dela ut gratistidningen Everyday.

På mötet berättade en representant för personaluthyrningsföretaget Olsten om arbetet. Det var tidsbegränsat i två månader, arbetstiden var vardagar klockan 14 till 19 och månadslönen låg på 6500 kronor. "Om du ser sur och kinkig ut får du lämna in jackan och gå hem direkt", sade representanten och erbjöd sedan de som var intresserade att stanna kvar för intervju. Maria var tveksam och frågade om hon fick tänka på saken några dagar, och fick ett ja som svar. En anledning var att hon väntade på svar om andra jobb som hon sökt, en annan att hon hotats av folk i det område där hon skulle dela ut tidningar.

Tre dagar senare meddelade socialkontorets handläggare att Marias socialbidrag för oktober månad hade dragits in. Maria sade att hon visst var intresserad av att ta jobbet, men bara ville ha svar på några frågor om anställningsvillkoren. Handläggaren svarade att Maria borde vara tacksam, och lade sedan på luren.

Socialförvaltningen skrev i sitt avslag den 5 oktober att "Sökanden ej bedöms stå till arbetsmarknadens förfogande i tillräcklig omfattning". Till saken hör att Marias arbetsförmedlare anser att hon fortfarande står till arbetsmarknadens förfogande. Hon får ju a-kassa.

Nu sitter Maria i Bandhagen utan försörjningsstöd. I skrivande stund väntar hon på beslut från länsrätten. Hon har egentligen inget emot att man ställer krav på socialbidragstagare, säger hon. Men det måste finnas någon rim och reson på villkoren.

– I princip skulle det nästa gång kunna vara en strippklubb som hör av sig till stadsdelsnämnden och vill ha arbetskraft. Ska man inte få tacka nej då? Eller åtminstone få viss betänketid?

MIKAEL BOBERG

(Detta är en något bearbetad version av en artikel skriven av Rikard Warlenius, tidigare publicerad i Arbetaren nr 44/00)

Socialen - en tvångsmyndighet

Trodde du att socialförvaltningens mål var att hjälpa människor som har det svårt? Då har du nog tyvärr fel.

D.A. kommentar

Tidigare kanske det stämde, men efter 90-talets nyliberala systemskifte har socialen förvandlats från en hjälpande instans till en tvångsmyndighet. Allra tydligast är det i kommuner med borgerligt styre.

Arbetslösa tvingas acceptera allt sämre jobb för att inte bli av med socialbidraget. Socialen kräver oinskränkt insyn i folks privatliv.

Det blir allt tydligare att de sociala myndigheternas roll i det nyliberala samhället är att tvinga folk att ta jobb som de annars aldrig skulle ha accepterat. På så vis kan företagen ha dåliga anställningsvillkor, usla löner och ändå få anställda. Det är ju svårt att sätta sig emot socialens beslut, när alternativet är att man blir av med försörjningen.

Hårdare tag-principen hos socialen kallas ibland för "Uppsalamodellen"och finns i dag i ett 40-tal kommuner. Enligt Socialstyrelsen, som gjort en utvärdering, leder den inte till minskade kostnader för kommunen. Alltså är det enda syftet att ge företagen billig arbetskraft.

Direkt Aktions aktieskola

Förvirrad av pensionssystemets aktiesnack här bredvid? Läs vår aktieguide!

En aktie är en del av ett företag. När ett företag behöver mer pengar är det vanligt att det omvandlas till ett aktiebolag, om det inte redan från början var det. Låt oss säga att ett nybildat aktiebolag består av 100 aktier. Genom att sälja en aktie säljer ägaren en procent i företaget. Om priset för en aktie är 100 kronor så innebär det att företaget får 100 kronor som det kan använda sig av för att växa och tjäna mer pengar. Vänder vi på resonemanget så får vi följande slutsats: Om varje aktie motsvarar 1 % av företaget så borde varje aktie vara värd 1 % av företagets värde, dvs. företaget borde vara värt 10 000 (100 aktier gånger 100 kronor).

Problemet är att det inte stämmer. Idag är nämligen ett företags aktier värda många gånger mer än vad företaget är. Hur går det ihop? Det gör det inte och detta är det stora problemet med det nya pensionssystemet. Vad som har hänt är att "marknadens" krafter har blandat sig i. Aktier är nämligen varor (precis som allt annat i ett kapitalistiskt system). Det är inte vad varan är värd som avgör vad den kostar utan hur mycket man kan sälja den för. Så en aktie som är värd 50 kronor i verkligheten kan säljas och köpas för 150 kronor på börsen. Man köper en aktie inte därför att man vill äga en del av ett företag utan därför att man hoppas att när man sedan säljer så ska det finnas så många intresserade köpare att priset har stigit. Det här är naturligtvis bara en ren chansning och ett spel, ett spel som vanligen kallas pyramidspel.

Ett pyramidspel fungerar på samma sätt, så länge folk är intresserade av att vara med och satsa pengar så fungerar det men när det inte finns fler människor som kan eller vill vara med då rasar hela systemet. Sådana börsras är vanliga. Det har hänt ganska nyligen i Asien, i Ryssland och nu senast i Sverige (IT-bubblan sprack).

Går man tillbaka och tittar i historien så inträffar börsras och kriserna som följer i deras spår med jämna mellanrum. Vad man också kan se är att ju mer överspekulerad börsen är desto större blir börsraset. Det vill säga ju större skillnad det är mellan aktiens verkliga värde och det värde det har på börsen desto mer åt helvete går det. Redan idag är skillnaden extremt stor och vad gör man? Jo, man slänger in ytterligare miljontals kronor, pengar som är tagna från våra pensionspengar.

Vad händer då vid ett börsras? De flesta aktier ägs av kapitalister. När många köper aktier så stiger börsen och de stora ägarna tjänar stora pengar. Den dag som de inser att de inte kan få börsen att stiga mer (det finns inga mer pengar att satsa så om man väntar lite till kommer folk att börja sälja sina aktier) så säljer de sina andelar och plockar ut den enorma vinsten som har uppstått pga. spekulationen. De experter som sitter och övervakar börsen ser snabbt när nå-

Det där jävla pensionssystemet...

4,4 miljoner svenskar har genomlidit det nya pensionsvalet och hela befolkningen har fått höra utropen "Hurra för valfriheten, nu kan alla bli rika på börsen!"

Det budskapet trummades ut i tidningar, i TV-reklamen, på reklamskyltar, i direktreklamen och så vidare.

Om och om igen får vi höra hur viktigt det var att välja själv. I själva verket så försöker man lura in oss i ett stort spel där resultatet är bestämt redan innan matchen börjar, de rika vinner och vi förlorar. För oss innebär det nya pensionssystemet framför allt en sak, lägre pension. Genom att göra det gemensamma till en personlig fråga försöker politikerna slippa sitt ansvar. I det nya pensionssystemet har ju alla samma "chans" att bli rika så de som inte lyckas får skylla sig själva. Detta är rent jävla skitsnack.

Ok, kanske kan någon enstaka person från arbetarklassen ha tur och vinna en liten slant men chansen att det är just du eller jag är försvinnande liten. Den genomsnittliga pensionen kommer med näst intill 100% säkerhet bli lägre för kommande generationer än vad den skulle ha varit utan det nya systemet. I själva verket skulle man föredra att få ut sina pengar på en gång så att man kunde ta en tur ner till kiosken och satsa allt på stryktipset, då skulle man åtminstone få en chans. Däremot sitter de rika (kapitalister, fondförvaltare, experter och så vidare) med alla vinstlotterna, de är vinnarna i det nya systemet.

PPM-systemet innebär kort och gott att våra gemensamma pengar privatiseras. Det nya pensionssystemet handlar inte om valfrihet, hur

COLLAGE: OLLE SVENSSON

mycket de liberala ledarsidorna än påstår det. Först och främst får vi inte välja var vårt pensionssparande ska satsas utan vårt "val" står mellan några hundra förvalda fonder. Detta innebär att våra pengar flyttas från de gemensamma offentliga fonderna till privata. Vad som gör det hela ännu värre är att dessa fonder i själva verket ägs av en väldigt liten elit, främst genom de fyra privatägda storbankerna.

Värdelösa fondförvaltare

När vi låter privata intressen få kontroll över pensionssparandet (vilket uppgår i enorma summor) ger vi bort hela den makt som så här stora pengar innebär. Och för det här får vi betala dyrt. Inte bara i betydelsen att vi ger makt åt dem som redan nu använder sin makt för att suga ut oss utan vi tvingas rentav att betala dem för det.

När du väljer en fond väljer du vem som ska förvalta dina pengar. De här fondförvaltarna kan egentligen inget speciellt. De kan inte mer än du eller jag vad det gäller att spå i framtiden och veta vilken aktie som går upp eller vilken som går ner. Visst kan de rabbla siffror. De vet vem som sitter i vilken styrelse, de vet hur senaste årsrapporten såg ut, de vet vem som säljer vad och till vem. Men all den här kunskapen är näst intill värdelös när det gäller att förutspå hur kurserna kommer att se ut i morgon eller om en vecka.

Olika kvällstidningar brukar roa sig med att låta en apa plocka ut aktier eller på något annat sätt låta slumpen tävla med proffsen. Nästan alltid slutar det med att slumpen vinner. Att på längre sikt slå generalindex (börsens genomsnitt) är nämligen nästan omöjligt. Fondförvaltare är helt enkelt värdelösa och ändå tar varje fond betalt för att satsa dina pengar på mer eller mindre riskabla chansningar. Resultatet är att upp till 33 % av dina premiepensionspengar kommer att gå rakt ner i fickan på någon annan. I biologin brukar man kalla organismer som lever på någon annan för parasit, i dagstidningarna använder man ordet "fondförvaltare" istället.

Ett annat problem är att när nu alla plötsligt sitter som delägare i företagen blir det mycket svårare att påvisa den motsättning som finns mellan arbetsköpare och arbetare, alla har ju blivit "kapitalister". Detta är naturligtvis inte sant. Även om jag råkar äga någon aktie i ett företag så innebär inte det att jag får något att säga till om, i verkliga livet är jag precis lika maktlös och underkastad min chef som jag var förut. Men det kommer ändå att bli ytterligare ett argument i liberalernas arsenal, för att användas i högerns ordkrig mot vänsterns vars enda syfte är att rättfärdiga den rådande ordningen.

Klasskamp ger bästa avkastning

Så hur ska man göra för att få så stor pension som möjligt? Svaret är enkelt: Klasskamp ger bästa avkastningen. En rejäl lönehöjning är vad som behövs. Ökade löner måste nämligen tas från det kapital som annars används till spekulation. Lägre vinster för företagen gör vanligen att mer pengar går till konsumtion vilket (till skillnad från börsspekulation) ger ökad produktion. Börsspel ger ingenting (man kan inte äta aktier oavsett om de är värda 50 eller 100 kronor) utan vad vi behöver för att kunna betala ut en ordentlig pension är ökad produktion och inte meningslös spekulation.

JONAS SVENSSON

gon av storägarna säljer ut sina aktier och inser vad som håller på att hända, naturligtvis passar de på att sälja sina aktier så snabbt de bara kan. Så är karusellen igång och alla vill sälja, och om alla vill sälja men ingen vill köpa så förlorar aktierna snabbt allt värde. De som drabbas är naturligtvis vi som inte sitter i styrelserummen och alltså inte kan följa utvecklingen. Nu när aktierna har rasat långt under sitt verkliga värde kommer kapitalisterna tillbaka och köper upp allt de kan komma över.

Resultatet är att småspararna har förlorat alla sina sparpengar medan kapitalisterna har gjort stora vinster och köpt upp en mängd företag till reapris. Och nu börjar allt om från början.

Så kom ihåg, vill man ha mer pengar i plånboken så är det bara en sak som gäller: klasskamp!

JONAS SVENSSON

Strejker störtade presidenten

FOTO: PETAR KUJUNDZIC/YELAH

24 september var det val i Jugoslavien. Dåvarande presidenten Slobodan Milosevic förlorade, men vägrade erkänna valresultatet. Landets befolkning reste sig då i uppror: massdemonstrationer utbröt, en generalstrejk genomfördes och parlamentsbyggnaden stormades och sattes i brand. Även polisen började ansluta sig till protesterna.

Fyra dagar senare gav Milosevic upp. Vojislav Kostunica kunde utropa sig som segrare.

Valet var en kamp mellan två kandidater: Milosevic och Vojislav Kostunica. Milosevic företrädde Serbiska Socialistpartiet, vars regim har styrt landet i tio år. Staten hade fullständig kontroll över opinionen och kritisk mediagranskning förbjöds. Bakom Kostunica återfanns hela den serbiska oppositionen, kallad Serbiens Demokratiska Opposition (DOS).

Efter valet gav partierna ut olika resultat. Oppositionen menade att Kostunica hade fått över 50 % av rösterna, medan valkommissionen, som stod under Milosevics inflytande, ville pressa fram ytterligare en valomgång. Men folket stod på sig: det var bara ett sista desperat försök för Milosevic att upprätthålla makten.

Oppositionens svar på detta var generalstrejk. Produktionen i nästan samtliga städer – med undantag av Belgrad – upphörde. När regimen hotade att med våld avbryta generalstrejken, strömmade tiotusentals demonstranter ut på gatorna.

Gruvarbetarna i Cacak, som är en av Jugoslaviens största kolgruvor, menade att strejken var politisk:

– Vi strejkar inte för pengar utan för att regimen ska erkänna valresultatet, sade en av strejkorganisatörerna. Visst är vi rädda, men inte för vår egen del utan bara för våra familjer.

Snart kunde ingen stoppa den växande vågen av strejker och civil olydnad. Vägar och järnvägar blockerades, media ignorerade Milosevics direktiv och ur radio– och teveapparaterna strömmade information om hur landets situation egentligen var. Polisen var försiktig med våld, och en del av poliserna började nu ansluta sig till upproret.

Fyra dagar efter valresultatet kom droppen. Folket hade fått nog av Milosevic. I Belgrad samlades två miljoner människor. De tågade mot parlamentsbyggnaden, stormade den och satte den i brand. Polisen svarade med tårgas och våld, men nu kunde ingenting stoppa befolkningen. De pressade tillbaka polisen, som slutligen gav upp eller slöt upp med demonstranterna. Även den statliga TV-byggnaden sattes i brand, och resten av medierna togs över av de anställda.

Valkommissionen backade och erkände valresultatet. Därmed var Milosevic slagen.

Det sägs att Kostunica är nationalist. Att han inte beklagar krigen i Bosnien, Kroatien och Kosovo, utan bara tycker det var tråkigt att Serbien förlorade. Han sägs vilja öppna landet västerut, och privatisera de statliga egendomarna.

– Vi serbiska anarkister ställdes inför ett svårt val, säger Raitibor T Trivunac från Belgrads Frihetliga Grupp. Röstandet stod emot våra anarkistiska idéer, och speciellt att rösta på en högerpolitiker som Kostunica.

En del anarkister trodde att det skulle bli enklare att verka politiskt under Kostunica än under Milosevicregimen, vilket Trivunac håller med om, även om han inte röstade själv.

– Man måste förstå i vilken situation vi befann oss, fortsätter han. Oppositionen hade ingen möjlighet att utrycka sig fritt. Vi fick inte publicera någonting, inte ha offentliga framträdanden, och vi kunde inte organisera oss fackligt.

Trivunac förklarar att när folk bara är inriktade på ett mål – i det här fallet att störta Milosevic – så fungerar bara solidaritet och ömsesidig hjälp som vapen. Han menar att arbetarna är och kommer att förbli den drivande revolutionära kraften i samhället, såsom gruvarbetarna i Cacak. Vidare anser han att det serbiska samhället har tagit ett steg mot friheten, men står fast vid sina anarkistiska principer:

– Vi kommer att kämpa lika hårt mot den nya regimen som mot någon annan. Skillnaden nu är att vi kan organisera oss – vare sig det handlar om orättfärdiga auktoriteter, klasser eller utsugning. Det kommer att bli svårt, men till slut kommer den fria världen att segra, avslutar han.

OLLE SVENSSON

Från Prag till Göteborg

Våren 2001 är Sverige ordförandeland i EU. Över 80 toppmöten kommer att äga rum i hela landet, med ett stort toppmöte i Göteborg i juni 2001 som avslutning. Till dess planeras också stora motdemonstrationer och andra aktiviteter.

Direkt Aktion ringde upp Alex i Göteborg, som är en av dem som är aktiv med förberedelserna.

– Vi vill bygga vidare på protesttraditionen från europamarscherna i Amsterdam och Köln, men också från demonstrationerna i Seattle och Prag, berättar han.

Är målet att stoppa toppmötet?

– Vad vi hittills diskuterat är bara att protestera mot det, men visst hade det varit häftigt om det gick att stoppa.

Det är två olika nätverk som förbereder aktioner. Dels ett som domineras av KPML(r) och Nej Till EU. De fokuserar på parollerna "Sverige ut ur EU" och "Nej till EMU".

SAC-Syndikalisterna med flera vill inte stirra sig blinda på Sveriges EU-medlemskap, utan bredda perspektivet till ett allmänt anti-kapitalistiskt, inte minst för att ett europeiskt toppmöte får internationella konsekvenser.

Därför bildar bland andra SAC och miljörörelsen "Nätverket Göteborgsaktionen 2001", med arbetsnamnet Gbg 2001. Tillsammans skall man ordna åtminstone en stor ickevålds-inriktad demonstration, där både militanta och ickemilitanta grupper samarbetar.

Hur stort blir det?

– I ansökan om demonstrationstillstånd skrev vi 10000, men fler vore trevligt.

Kommer det demonstranter från övriga Europa, som i t ex Prag i september?

– Ja, vi kan nog räkna med en del tillresta demonstranter från norra Europa. Intresset från Finland har till exempel varit mycket stort.

Vid sidan av demonstrationerna planerar de deltagande organisationerna en mängd egna seminarier och möten. Tanken är att det också ska finnas ett centralt festivalområde med musik, restauranger och information.

SAC ska ordna ett internationellt syndikalistmöte och nationella branschmöten, och bjuda in fackligt aktiva från tredje världen. Fältbiologerna och Miljöförbundet ska uppmärksamma miljöfrågorna. Nätverket Mot Rasism planerar också seminarier i Musikens Hus i Göteborg medan toppmötet pågår.

Vilket är ditt råd till folk som inte bor i Göteborg?

– I första hand tycker jag att de ska kolla på listan över EU-toppmöten, bygga upp lokala samarbeten och mobilisera dit. Det ska hållas över 80 möten runt om i hela Sverige under ett halvår, så alla har något att göra. Sen samlas alla som final på de stora demonstrationerna i Göteborg, avslutar Alex.

MIKAEL BOBERG

För mer info om Gbg 2001, se:
www.sac.se
www.yelah.net
www.motkraft.net/gbg2001

USA för krig mot Colombias arbetare

Under oktober har en av medlemmarna i den colombianska gerillarörelsen FARC:s internationella kommitté, Olga Marín, åkt runt i Sverige för att tala om situationen i Colombia och om USA:s inblandning i inbördeskriget. Hennes främsta budskap är att USA:s inblandning leder till en "vietnamisering" av konflikten och att den nya "Plan Colombia" är ett stort steg i den riktningen.

Olga Marín inledde sitt föredrag i Malmö med att kort sammanfatta situationen i Colombia.

– Visserligen är Colombia en demokrati i den meningen att det finns en president som väljs och två partier, det konservativa och det liberala. Men samtidigt är det ett land där polis, militär och paramilitära styrkor bedriver ett smutsigt krig mot all form av politisk opposition och de som verkar för social förändring.

Under fredssamtalen mellan FARC-EP och regeringen 1985 bildades Union Patriotica av FARC för att via parlamentet påverka Colombia i rätt riktning. Resultatet av deras öppna arbete blev 4500 mördade medlemmar där många innehade olika ämbeten som borgmästare, parlamentsledamoter och några senatorer. Därmed var det uppenbart att enda sättet att skapa ett socialt rättvist samhälle i Colombia var genom väpnad kamp. Därför vägrar FARC, till skillnad från många andra latinamerikanska gerillor, att ens diskutera ensidig avväpning som ett led i en eventuell fredsprocess.

– Den officiella anledningen till Plan Colombia är ett krig mot kokainet. I realiteten är det ett krig mot Colombias arbetare, bönder, kvinnor och ungdomar, ett krig mot alla dem som förlorar på nyliberalismen, säger Olga Marín.

Anledningen till detta är att de 1,3 miljarder dollar som USA pumpar in i Plan Colombia främst går till den colombianska armén. De får 63 bepansrade och bestyckade attackhelikoptrar, sex mobila antigerillabataljoner och ett utvecklat underättelsesystem, officiellt för narkotikabekämpning. Men det är inte svårt att inse att attackhelikoptrar och tungt beväpnad militär främst kommer att användas mot gerillan. Merparten av insatserna i Plan Colombia riktas mot de södra delarna av landet där visserligen mycket koka odlas men där FARC har en mycket stark ställning. De stora drogkartellerna och raffinaderierna är däremot belägna i de stora städerna i norra Colombia och rimligen borde ett krig mot kokainet främst rikta sig mot dem.

FARC beskylls ofta för att antingen själva handla med narkotika eller åtminstone profitera på narkotikahandeln, detta är något Olga Marín förnekar synnerligen bestämt:

– Det är lögn! Visserligen tar vi ut en fredsskatt från alla som äger mer än en miljon dollar men vi sysslar inte med droghandel. Vi uppmanar till byte av gröda från kokan men samtidigt måste man komma ihåg att kokan oftast är den enda gröda det går att överleva på för fattiga småbönder, detta som en direkt följd av regeringens och yankeeimperialisternas nyliberala politik.

Detta för oss över på frågan vad FARC anser är alternativen till kokaodlingen.

– Vårt förslag är att staten helt lämnar regionen Cartagena som är en stor kokaproducerande region. De har haft sin chans att få bort kokaodlingen under trettio år och misslyckats. Steg två är att vi i FARC tillsammans med befolkningen gör en stor undersökning och möjligheterna till alternativa grödor i regionen. Därefter behöver vi internationella pengar för en stor satsning på infrastruktur, vård och utbildning. För att ingen ska tro att pengarna går till vapen är vi beredda att låta dem stå under internationell kontroll. I den demilitariserade zonen har vi tillsammans med befolkningen t ex byggt 65 asfalterade vägar på ett år, innan vi inledde vår satsning på infrastruktur fanns där fem. Om bönderna har tillgång till bra bostäder, utbildning och kan få sina grundläggande behov tillgodosedda behöver de inte odla koka, avslutar Olga Marín.

Leon Sanchez

Uppror i Bolivia

I skuggan av händelserna i Prag i slutet av september, ägde en långt mer dramatisk revolt rum i Bolivia, med strejker, ockupationer och blockader. Under ett par veckor gjorde bönder, arbetare och ungdomar uppror mot den extrema fattigdom som råder i landet och mot USA:s försök att tvinga på Bolivia en nyliberal politik.

Många av bönderna på landsbygden är beroende av att odla koka och sälja till narkotikaindustrin. De USA-stödda insatserna för att stoppa odlingen av koka riskerar att rycka bort försörjningen för en stor del av landsbygdsbefolkningen.

En annan drivande grupp i revolten var lärarna. Den utlösande faktorn för händelserna tycks ha varit deras generalstrejk med krav på 50 procents löneökning.

Sammanlagt var det till slut över 14 kategorier av arbetare som ställde över 60 olika krav. Sjukvårds- och fabriksarbetare strejkade för att stoppa privatiseringar. Lanbruksarbetare i distriktet Santa Cruz ockuperade oljefält ägda av företagen Shell och Exxon. Till slut hungerstrejkade till och med hustrur till lägre polismän för att deras makar skulle få högre lön. Många grupper av arbetare strejkade i solidaritet med andras krav.

Tillsammans bildades spontant en kraftfull allians som försatte hela Bolivia i upprorsstämning. Åtminstone ett tjugotal motorvägar blockerades, hus ockuperades och en korrumperad domare uppges ha kidnappats, medan hundratals sympatiserande ungdomar gick till attack mot banker och storföretag i staden El Alto.

När militären försökte bryta en vägblockad, svarade invånarna i området med "stenar, molotovcocktails och ett och annat gammalt gevär", enligt uppgifter från gruppen "Frihetlig Ungdom".

En människorättsorganisation rapporterade 159 skadade, och beväpnade landägare och paramilitära fascistgrupper hann börja skramla med vapnen innan det hela ebbade ut. Nu tycks det råda ett dödläge.

Protesterna ledde till att privatiseringen av några företag sköts upp, och att Bolivias finansminister tvingades ställa in sin resa till IMF-mötet i Prag. Men antagligen dröjer det inte länge innan upproret blossar upp igen, det var bara ett halvår sedan sist. Många av Bolivias invånare lever i extrem fattigdom och har inget att förlora.

Mikael Boberg

Konferens för fångars rättigheter

"Riv Murarna" var rubriken på en konferens som i oktober samlade fångar, före detta fångar, aktivister och forskare i Stockholm. Det gemensamma syftet var att stoppa den pågående utvecklingen mot ett kontrollsamhälle med allt hårdare straff.

Fängelser, som de ser ut idag, gör ingenting för att förhindra brottslighet. I stället för att återanpassa internerna, bryts de ned.

På 60- och 70-talen fanns det en relativt stark rörelse som i Sverige representerades av organisationen KRUM. Man kämpade för en humanare kriminalvård, bättre villkor för fångarna och en mer social syn på kriminalitet. I dag har pendeln svängt. Brottslighet ses inte längre som ett samhällsproblem som kan åtgärdas med sociala reformer, utan som ett verk av en grupp kriminella, som helst ska låsas in så länge det bara går. Moderaternas paroll "Brottslingar ska sitta inne – du ska våga vara ute" har tagit över, och i TV-program som "Efterlyst" målas det upp en bild av kriminella som ondskefulla monster.

Livstidsstraffet har också förlängts drastiskt, vilket bl a journalisten Dick Sundewall tog upp på sitt föredrag under konferensen. Tidigare innebar livstid i praktiken 8-9 år, nu är det uppe i 19-20 år. Den danska före detta fången Torkil Lausesen talade om motmaktsstrategier i fängelset. Andra seminarier tog upp bland annat behandlingen av asylsökande och kvinnors situation i Sveriges fängelser.

Konferensens stora stjärna var före detta Black Panthers-aktivisten och fången Angela Davis. Numera är hon professor och talade på "Riv Murarna" om den amerikanska fängelseindustrin.

Konferensen hade 330 deltagare, vilket betydde fullsatt. Bland de konkreta idéer som kom fram var mer organiserade former för kontakt mellan fångarnas förtroenderåd och aktivister utanför murarna, så att fångarna i fortsättningen kan få bättre stöd vid till exempel strejker.

Mikael Boberg

Slipsfascister

"Sverigedemokraterna beskylls ofta för att vara rasister. Det är inte sant."
Just så brukar ett vanligt flygblad från det högerextrema partiet Sverigedemokraterna (SD) inledas. Och om man tycker annorlunda så ljuger man, då är man inte bara delaktig i en ofantligt stor sammansvärjning bestående att vänsterterrorister, journalister och liberaler, utan också ett hot mot själva demokratins kärna: yttrandefriheten.

Partiet har också gjort en omfattande kartläggning av politiska motståndare, framförallt syndikalister, vilket vi berättade om i förra numret av DA. Det visade sig bland annat att Mikael du Bouzet – mannen bakom SD:s internationella kontakter – betalade in pengar till den nazistiska tidningen Folktribunen när den startade. Men det finns betydligt fler kopplingar än så, som stärker sambandet mellan Sverigedemokraterna och nazismen. Bara att partiets hemsida är registrerad av en nazist, och att en medlem av SD:s styrelse i Skåne firar Hitlers födelsedag, borde kunna tala för sig själv.

Det var i februari 1988.

Drygt 20 personer samlades i en lägenhet i Stockholm. Man skulle starta ett nytt parti: Sverigedemokraterna. Vid mötet närvarande Johan Rinderheim, som senare skulle bli SD:s vice ordförande och främste ideolog, och Leif Zeilon, grundare av den rasistiska organisationen BSS (Bevara Sverige Svenskt). BSS hade en militant, gatuorienterad inriktning, vars enda egentliga mål var att sätta total stopp för invandringen. Rinderheim utformade handlingsprogrammet "Ansvar för Sverige", och senare på våren deltog han på Front Nationals europeiska kongress i Strasbourg.

Front National är ett högerextremt parti i Frankrike, som bildades 1972 av den paramilitära fascistgruppen Ordre Nouveau, Ny Ordning. Därefter slöt sig även gamla Waffen-SS veteraner, diverse högerextrema terrorister och katolska fundamentalister till partiet. Efter långsam tillväxt ökade Front National kraftigt under 80-talet, och 1988 fick partiledaren Jean-Marie Le Pen 4,4 miljoner röster i presidentvalet. Därför var det naturligt att Sverigedemokraterna såg systerpartiet i Frankrike som en av sina största inspirationskällor. SD:s kända slagord "Stoppa rasismen mot svenskarna!" är taget rakt av från Front Nationals "Stoppa rasismen mot fransmännen!"

Sålde antisemitiskt material

Sverigedemokraterna använde också Le Pens framgångsrika "slipsfascism", som förebild. Man framställde sina valrepresentanter som rumsrena och intellektuella demokrater, och sedan drog karusellen igång. I sin tidskrift Sverige-Kuriren hyllade SD apartheidsystemet i Sydafrika, och sålde antisemitiska skrifter av Jüri Lina, som då drev "Svenska föreningen för Samhällsforskning." Tidigare var Lina skribent på den högerextrema tidningen Contra, men tvingades sluta då han anklagade ett flertal medlemmar i Contras redaktion för att vara utsända KGB-agenter. Numera bedriver han sin antisemitiska verksamhet under new age-täckmantel, i tidskriften Nexus.

Tio år senare lyckades Sverigedemokraterna samla ihop 20000 röster till valet 1998, och fick därmed mandat i åtta kommuner. Valkampanjen finansierades av Front National. Den franska modellen hade visat sig fungera.

Samtidigt som partiet expanderade, ökade också toleransen för Sverigedemokraternas budskap. Johan Rinderheim fick chansen att breda ut sig i Dagens Nyheter, där han berättade hur trakasserat och förföljt hans demokratiska parti var.

Hemsida registrerad av nazist

Liknade retorik utnyttjas fortfarande flitigt på Sverigedemokraterna hemsida, där partiet ofta framställs som en "antirasistisk" och förtryckt grupp. Hemsidan ligger på www.sverigedemokraterna.se, och är organisationens främsta propagandaredskap. Den har registrerats av Joakim Lannér, 36 år gammal och bosatt i Göteborg. Lannér greps 1995, då han tillsammans med en grupp nazister försökte sabotera ett maratonlopp. Han och hans 30 kamrater var övertygade om att en svart man skulle vinna loppet, och stal därför tunnor med råolja som de hällde ut över banan. Tre år tidigare deltog han i en kongress för förintelseförnekare och historierevisionister i London.

De starkaste nazistkopplingarna till Sverigedemokraterna går ändå att hitta i Skåne. Inte nog med att partiavdelningen säljer vitmakt-musik, solkors i silver och BSS-t-shirts via postorder, utan dessutom sitter nazisten Jimmy Söfting med i styrelsen.

Under och efter andra världskriget fanns en organisation som kallade sig Nysvenska Rörelsen (NSR). Organisationen var fascistisk, och leddes av Per Engdahl. Söfting försöker nu återskapa NSR. Detta gör han parallellt vid sidan av sin styrelsepost i Sverigedemokraterna. Inom NSR är han "riksungdomsledare", och har hand om nyrekrytering, samt hemsidorna Motstånd och Nysvenska Rörelsen. 1998 stod Söfting på SD:s kommunalsedel i Malmö, samma år som han deltog i en kransläggning vid Engdahls grav.

Ett år senare observerades han på en fest i Ronneby, där Adolf Hitlers födelsedag firades. Söfting har även gett ut diktsamlingen "Det bortglömda fosterlandet", som saluförs av bland annat Nordland.

SDU och Nationell Ungdom

Sverigedemokratisk ungdom (SDU) startades 1993. Ordförande var då Robert Vesterlund, numera en av Sveriges mest välkända nazister. Vesterlund ledde även SUNS (Stockholms Unga Nationalsocialister), vilket till en början var samma sak som SDU. 1 maj samma år greps Vesterlund, tillsammans med Richard Kramer och Niklas Irberger. Polisen fann en handgranat i Irbergers väska, som han hade tänkt att kasta på vänsterpartiledaren Gudrun Schyman.

Irberger var två år tidigare tredjenamn på SD-Stockholms kommunlista, och både Kramer och Vesterlund har suttit i Sverigedemokraternas arbetsutskott – Vesterlund 1994 och Kramer 1995. De tre personerna bröt sig senare ur SDU, och startade den nazistiska tidningen Info 14.

Hösten 1995 startades en ny, fristående grupp inom SD. De kallade sig Oberoende Nationell Ungdom och hade sin bas i Brommas villaområden. Efter en tid bytte de namn till Nationell Ungdom och skilde sig från partiet.

Det var folk från Nationell Ungdom som tillsammans med Vesterlund låg bakom mordet på Björn Söderberg i Sätra. Anmärkningsvärt är också att partiledaren Mikael Jansson, i samband med mordet beskrev terrorism som det värsta av alla tänkbara brott. På partiets hemsida kunde man läsa en artikel, som behandlade just detta:

"För att debatten om det politiska våldet skall bli meningsfull, måste faktum belysas att våldet inte springer ur en enda källa. Kommunister och anarkister står för det mesta av det politiska våldet. Syndikalisterna t ex som nu drabbats så tungt har själva en märklig syn på samhället. På ett av SD:s torgmöten i Malmö 1998 motdemonstrerade syndikalisternas årskongressdelegater(!) som befann sig i staden på ett aggressivt sätt.

Mod att säga sin mening är det främsta motståndet mot totalitarism."

Att kommunister och anarkister skulle stå för det mesta av det politiska våldet stämmer inte. I Säpos årsrapport 1999 hade högerextremistiska- och rasistorienterade brott nära tio gånger mer anmälningar än vänstern. De flesta brott med vänsterprägel gällde klotter, men de allra flesta anmälningar härstammade från gatufesten Reclaim The City på Götgatan i Stockholm.

Tidigare var Jansson andre vice ordförande i Centern i Örebro, men 1993 hoppade han av och satsade istället på det nationella engagemanget i Sverigedemokraterna. Jansson påpekar gärna att han är motståndare till rasism och nazism. Dock verkar han inte bekymrad över att Söderberg-mordet till stor del faktiskt begicks av gamla partimedlemmar:

"Som sverigedemokrat kan jag konstatera att renhållningen mot nazismen fungerar bra. Kritik mot oss i detta hänseende brukar inrikta sig på att en handfull avhoppade SD:are gått över till nazistiska rörelser. Detta är förvisso sant, men vi sköter renhållningen. Problemen med demokratisk renhållning återfinns inom SSU och Ung Vänster."

Fallet Windeskog

Problemet med demokratisk renhållning är även någonting som SDU tar på samma hemsida. I ett pressmeddelande från 1999, beskriver Jimmy

Skrattretande? Visst... Glöm bara inte bort att de ständigt måste konfronteras och bekämpas!

Windeskog – fram tills nyligen SDU:s ordförande – SSU-Malmö som "en verkstad för extrema marxister." Han drar därför slutsatsen att hela SSU är extremistiskt, och avslutar med följande rader:

"Sverigedemokratisk Ungdom (SDU) tar djupt avstånd från SSU. Detta gör vi därför att vi djupt tar avstånd från; förespråkande av diktatur, antidemokrati och dubbelmoral. Detta är inslag som lyser med sin frånvaro i vår egen rörelse och våra visioners Sverige. "

Windeskog kommer från Borlänge, och vill precis som sina äldre kolleger i partiet profilera sig som en tvättäkta demokrat. På ett fotografi i SD-pressen, står han iklädd kostym, slips och glasögon, och skakar hand med Samuel Maréchal i Frankrike – Front Nationals ungdomsledare. Windeskog ser med andra ord ut som en riktig Sverigedemokrat bör göra. Men när man tittar närmare på Windeskogs bakgrund, så är den långt ifrån rumsren. 14 juni 1996 greps han för misshandel på Folkungagatan i Stockholm, tillsammans med Fredrik Andersson, Adde Thomasson och Roland Zerpe. Samtliga har väldokumenterad koppling till nazism, bland annat till Nationella Alliansen (NA).

Windeskog är fortfarande aktiv inom Sverigedemokraterna, men hans ordförandepost inom SDU har ersatts av Jimmie Åkesson. SDU är numera inte bundet till moderpartiet, men kan fortfarande nås via sverigedemokraternas internetadress.

Internationella kontakter

Om man klickar vidare på SDU:s länkar hamnar på partiets Vlaams Blok's (VB) sida i Belgien. VB är ett flamländskt nationalistparti som vill skapa ett "vitt Europa". Dessutom eftersträvar de en korporativistisk stat, vilket innebär att man ser staten som en organisk enhet, där sjuka delar ska skäras bort. De osunda sektionerna kan bland annat vara invandrare, homosexuella, funktionshindrade personer och fackföreningar. Partiet hyllar också den frivilliga nazistiska SS-divisionen Vlanderen.

Vlaams Blok är en bara ett i raden av de högerextremistiska- och fascistiska partier i Europa, som förut ingick i det löst sammansatta nätverket EURO-NAT. Där ingick en mängd obskyra organisationer, bland annat det tjeckiska partiet SPR-RSC, som anser att zigenare bör betraktas som brottslingar från födseln, och har öppet rasistiska och antisemitiska åsikter. Men när tidningen Expo 1999 gjorde en kartläggning av partier och skrev häftet "EURO-NAT – Ett Europa för antisemiter, etniska krigare, och politiska dårfinkar", rensade SD plötsligt upp på sin hemsida och förnekade att EURO-NAT någonsin hade funnits.

I nuläget fungerar Sverigedemokraternas internationella kontakter inte speciellt bra. Samarbetet med Front National har upphört, vilket gör att SD kommer få svårare att skaffa pengar inför valkampanjen år 2002.

Sverigedemokraternas största problem under åren har varit de interna konflikterna inom partiet. I och med att SD bildades ur BSS, har de militanta medlemmarna inte riktigt förstått innebörden av den "rumsrena fascismen." Detta har delat in partiet i två huvudläger: de som vill ha ett avståndstagande mot nazismen och de som inte vill det. Den sistnämnda halvan har sett nazisterna som möjliga samarbetspartners, som varit onödiga att provocera. Detta har lett till en mängd avhopp till mer radikala inriktningar, som i sin tur har skadat Sverigedemokraternas fasad.

Och den kan fasaden kan vara svår, för att inte säga omöjlig, att reparera.

Extremhögern och framtiden

För att vara ett högerextremistiskt parti kan Sverigedemokraterna sägas vara unikt i Sverige. Inget liknande parti har lyckats hålla sig levande lika länge. Visst har partiet haft motgångar, men de har alltid kommit tillbaka. Det kanske är lätt att avfärda SD som ett fåtal förvirrade galningar, som dricker öl och tittar på teve tillsammans. I mitten av 70-talet kallades även Jean-Marie Le Pen för "politisk clown", men 1988 skrattade ingen längre. Partiet hade blivit för stort, och det var samma år som Sverigedemokraterna bildades.

Så naturligtvis kan extremhögern få fotfäste även i Sverige.

Vi lever i ett land där den offentliga sektorn säljs ut och socialpolitiken stramas åt. Samtidigt lägger SAF och näringslivet ner enorma summor pengar på nyliberal opinionsbildning: under slutet av nittiotalet kostade denna verksamhet ungefär 700 miljoner kronor, per år. Vi upplystes om statsskulden, den ekonomiska krisen, den nya verkligheten. Folkhemmet, och framförallt socialismen, var bara ett system för socialbidragstagare och parasiter. Så tyckte näringslivet, och det tycker de fortfarande. Sedan såg de till att svenska folket började tycka så också.

Följden av detta blev att många svenskar satt hemma framför teven och klagade på socialbidragstagare och invandrare, istället för att rikta vreden mot den nyliberala politik, som faktiskt bidrog till ökad social misär. Samtliga politiska partier vreds högerut, och snart hade man en bra grogrund för högerextremism. Inom kort dök Ny Demokrati dök upp, med Ian Wachtmeister och Bert Karlsson i spetsen. Nu gick Ny Demokrati som tur var i graven – och i Huddinge utanför Stockholm slog resterna sig nyligen ihop med Sverigedemokraterna – men nya missnöjespartier och fascistgrupperingar poppar ständigt upp som svampar över hela Europa. Så lita aldrig på kostymklädda män som skriker om frihet. Och lita framförallt inte på kostymklädda män som skriker efter yttrandefrihet.

JONAS NIELSEN

Källor: Antifascistiska dokumentationsgruppen & Expo-Redaktionen

Jimmy Windeskog
Före detta ordförande i SDU. På ett fotografi i SD-pressen, står han iklädd kostym, slips och glasögon, och skakar hand med Samuel Maréchal i Frankrike, Front Nationals ungdomsledare

Jimmy Söfting
Sitter i SD:s styrelse i Skåne. Observerades på en fest i Ronneby, där Adolf Hitlers födelsedag firades

Joakim Lannér
Har registrerat hemsidan www.sverigedemokraterna.se, 36 år gammal och bosatt i Göteborg. Lannér greps 1995, då han tillsammans med en grupp nazister försökte sabotera ett maratonlopp

Syndikalismen -en revolutionä

Revolutionären är oftast den bästa reformisten, skriver Arwid Lund i andra delen av sin långa artikel om syndikalismens framtid. Första delen publicerades i förra numret av Direkt Aktion.

Som jag ser det ska SAC ta till vara på de syften som teoretikerna bakom treförtrycksteorin hade; att ena folk. Vi ska föra en klasskamp som är medveten om kvinnoförtryck och rasism, för att på så vis kunna bygga bredast möjliga allianser inom arbetarklassen. De olika förtrycken går ju, sant nog, i varandra.

Men det kan alltså vara så, som jag redan nämnt, att en alltför utpräglad politisk kamp mot ett i första hand icke-materialistiskt förtryck i vissa fall kan skrämma bort andra radikala arbetare från organisationen, eller göra så att organisationen i för hög grad drar till sig människor som inte i första hand är intresserade av klasskamp, och på så sätt göra det svårare för SAC att arbeta för den grundläggande socialiseringen – demokratiseringen av ekonomin. En socialistisk revolution som i sin tur skapar större förutsättningar för den sociala revolutionen genom att folkets majoritet får makten att besluta över sitt eget öde.

Sätt klasskampen först

Som jag ser det innebär det att vi går revolutionen i förväg om vi kräver att få den visionära friheten från alla förtryck på en gång. Att gå revolutionen i förväg är precis den grundtanke som alla kooperativ, kollektiv och öar av förverkligade utopier inom det nuvarande kapitalistiska systemet vilar på. Det vill säga den tanke som hela den frihetligt socialistiska ideologin – som började spridas av Nettlau, propagerades stenhårt av Rüdiger och slutligen förvandlade SAC till en ljusblå organisation 1952 – byggde på.

När klasskampen sätts först, sätts vanligt folk – arbetarklassen – först. Man betonar det gemensamma i högre grad än det särskiljande - arbetarklassen omfattar den största majoriteten av människor världen över. Plötsligt handlar den frihetligt socialistiska politiken mindre om att särskilja sig, vilket anarkismen handlat om åtminstone sedan punkens dagar, och mer om att på lika villkor dela det arbetande eller arbetslösa folkets vardag och kamper. Att springa runt och tvärsäkert skrika Revolution!, Kapitalist! Rasist!, Sexist!, men inte behöva ta ansvar eller känna något behov av att ta ansvar för hur man sköter kampen, är då inte längre trovärdigt och seriöst.

Att vara frasradikal, vänsterist eller verklighetsfrämmande utopist kan i vissa reaktionära perioder av historien, som redan sagts, säkert vara ett sätt att hålla idéerna vid liv. I perioder av ökat engagemang blir det däremot helt fel att distansera sig från folkets massa. Då handlar det istället om att nå ut och tillfoga systemet största möjliga skada och bryta kapitalets makt som hindrar oss från att skapa en verklig demokrati.

Större splittringar?

Men vilka förutsättningar finns egentligen för en framgångsrik klasskamp idag? Jo, folk engagerar sig mer än på 1980-talet, och i slutet av 1999 hade till och med liberala Dagens Nyheter en artikelserie om den ökande klasskänslan i samhället, men protesterna är små med tanke på vilka förändringar som samhället genomgått med folkhemmets slaktande, hög arbetslöshet, ökat strukturellt våld på många olika vis, samt ny teknik, nya produktions- och anställningsformer. Just dessa förändringar i samhällets bas, den ekonomiska organiseringen av samhället, har lett till nya splittringar inom arbetarklassen. Många är utan arbete, många fortbildar sig för att kunna få ett jobb, andra tvingas bli småföretagare eller jobba åt utyrningsfirmor, medan andra arbetar inom nya expansiva branscher (IT) och tjänar storkovan.

Men frågan är om dagens splittringar verkligen är större än splittringarna runt förra sekelskiftet? Skillnaden då mellan en outbildad skogsarbetare och en hantverkare i någon storstad lär ha varit betydande. Arbetarklassen har alltid varit splittrad. Kanske är det optimistiskt att räkna 60 till 70 procent av Sveriges befolkning till arbetarklassen, vilket vissa debattörer gör. Men kanske spelar det mindre roll; om bara 10 procent av landets befolkning sätter sig i rörelse i egenskap av organiserad arbetarklass, lär det få omfattande konsekvenser. I ett globalt perspektiv har dessutom antalet lönearbetare snarast ökat proportionellt.

Dessa förändringar i den materiella basen sätter dock ramarna för en framgångsrik radikal politik. Klassernas sammansättning påverkar på ett avgörande sätt klasskampen. Ekonomins organisering styr samhällets politik men sätter också ramarna för folks beteenden i allmänhet. Frågan är vilka specifika förutsättningar det finns för en radikal och framgångsrik klasskamp idag, när arbetarklassens sammansättning ser ut som ovan. De arbetslösa har ingen ekonomisk kraft att sätta bakom sina krav på rättvisa och kostar bara pengar i de styrandes ögon, samt har svårt att ena sig eftersom arbetslösheten ofta är ett mer eller mindre tillfälligt tillstånd för individen, som det inte är speciellt attraktivt att identifiera sig med. Småföretagarna utan anställda befinner sig i småborgarens vacklande mellanläge: ju mer proletär desto sämre det går eller desto mer kapitalistisk ju bättre hans/hennes företag går. Och de nya välavlönade arbetargrupperna identifierar sig kanske inte i första hand som arbetare, kanske känner de till och med större lojalitet med arbetsköparen.

Fortsätt fackkampen

Överlag tror jag dessutom att färre människor än förut identifierar sig som arbetare och som en del av arbetarrörelsen, efter dennas politiska bankrutt och förräderi under 1980- och 90-talets ständiga attacker från den globaliserade ekonomin och den nyliberala ideologin. Konsumtionssamhällets uppkomst och utveckling sedan 1950-talet, har även stärkt andra identiteter i folks liv på bekostnad av identiteten som arbetare.

Lever vi då i en period där man, precis som Helmut Rüdiger och Albert Jensen ville på 1950-talet, ska satsa mer på att politisera andra identiteter än klassidentiteten, och driva andra frågor mer än klasskampen? Eller ska vi enträget fortsätta att propagera för i första hand klassorganisering och klasskamp, om än i moderniserad form, som Rudolf Holmö och John Andersson ville?

Det vore bra om dagens syndika-

r kampteori

listiska rörelse diskuterade dessa frågor på ett mer öppet och mer allvarligt vis än hittills.

Personligen hävdar jag, för att starta debatten, att om SAC väljer den första vägen, Rüdigers och Jensens, så kommer vi aldrig att åstadkomma en revolution; hur korrekt en eventuell analys av klasskampens svårigheter att samla folk på 2000-talet än må vara. Även om vi lever i en reaktionär, icke-revolutionär, tid så hoppas jag personligen på att vi prioriterar och provar nya metoder i den fackliga kampen för alla de som glider runt i gråzonen mellan arbetslöshet och dåligt betalda jobb med osäkra anställningsvillkor. Att vi hittar nya sätt att organisera de arbetslösa inom fackföreningarna och utvecklar en mer utåtriktad kamp mot politikerna och byråkraterna på detta område. Att vi utvecklar kontakter och samarbete, inom eller utanför organisationen beroende på situationen, med marginaliserade arbetargrupper som tvingats att bli småföretagare utan anställda. Och att vi slutligen för ut idén om att skolan är en arbetsplats med behov av facklig kamp.

Ingen av dessa fyra kamper bör enbart föras inom en snävt facklig ram, utan ska även riktas utåt på en samhällelig nivå. Inom ramen för denna i grunden ekonomiska kamp, ska vi föra in de antisexistiska och antirasistiska perspektiven. Utan frasradikalism, noggrant, långsiktigt och målmedvetet.

Vinden kanske vänder

Och vem vet, vinden kanske vänder – det brukar den göra. Klasskampen kanske vaknar igen. Den ekonomiska globalisering som det pratas så mycket om idag, och som har gett luft under vingarna åt vår tids nyliberala segertåg över världen, kanske blir den faktor som åter sätter den internationella klasskampen högst på den politiska agendan; genom att kapitalets framryckning skapar och medvetandegör sin egen fiende, genom att bryta upp den nationalisering av politiken som i slutet av 1930-talet definitivt knäckte arbetarklassens internationalism, och genom tendensen till att skillnaderna mellan arbetarklassens situation i den första och tredje världen minskar. Och då är arbetarklassen fortfarande den kraftfulla majoritet som bygger världssamhället.

För mig är syndikalismen med Albert Jensens ord från 1910-talet: syndikalismen i sig. Den är inte sig själv nog, men den är en egen väg fram till revolutionen som ska stå fri ifrån anarkismen och andra politiska skolor, även om den kan och bör organisera såväl anarkister som partigängare i egenskap av arbetare, arbetslösa eller studerande, samt bör söka samarbete med medlemsbasen i LO och de andra reformistiska facken på alla möjliga sätt.

Snabb revolution

I princip håller jag med Errico Malatesta om att den ursprungliga syndikalism som CGT i Frankrike representerade hade en förenklad syn på socialismen, om än inte på klasskampen. Men det är inte den socialistiska visionen som står överst på agendan idag enligt mig, utan att överhuvudtaget ta steg mot en socialistisk revolution. Den dagen det blir aktuellt tycker jag dessutom att den mer ordnade syndikalistiska visionen, framför de anarkistiska varianterna, ger bättre råd om hur man kan gå tillväga i organiseringen av det nya samhället. Men revolutionen har också en egen dynamik som det gäller att anpassa sig till.

Revolutionen ser jag mer som en snabb process, än som en utdragen evolution där vi successivt tar över makten i ekonomin. Evolutionstanken är jag dessutom politiskt tveksam till eftersom den i mina ögon leder till ett inlemmande i det kapitalistiska samhället och därmed kan verka hämmande på vår dagliga klasskamp. Vi ska inte förvalta kapitalismen, även om vi visst ska kämpa för reformer.

Syndikalismen är en kampteori

I likhet med P. J. Velinder i Syndikalistiska arbetarefederationen anser jag att SAC ska fokusera på den antikapitalistiska kampen, istället för på det socialistiskt uppbyggande och särskiljande. Syndikalismen är i första hand en revolutionär kampteori för mig, och bara i andra hand en lära som grundar sig på en minidefinition av frihetlig socialism: Arbetarnas övertagande av produktionen efter federalistiska linjer.

För att genomföra en revolution måste vi kunna ena en majoritet av arbetare för våra idéer. Något som har visat sig vara ganska svårt i denna berättelse. Ju mer specificerad form av syndikalismen som betonas, till exempel 1922 års organisationsplan av Holmö, desto mer ökar risken att skrämma bort sympatisörer eller att omöjliggöra samarbete med arbetare som är organiserade i andra fackföreningar. Dessutom ökar riskerna för organisationschauvinism istället för revolutionär klasskamp.

Vi måste som jag ser det tillbaka till de åsikter SAC förfäktade på 1910-talet och de åsikter P. J. Velinder företrädde i slutet av 1920-talet. Som revolutionär kamporganisation kommer SAC, precis som förut, att växa av konflikter och kristider, något som dagens globaliserade, kapitalistiska ekonomi skapar i en ökande takt. Tillsammans med andra revolutionära vänsterkrafter, som nu har haft gott om tid att analysera sitt förhållande till stalinismen, kan vi då förhoppningsvis återfå styrkan att föra in den radikala socialismen i det samhälleliga samtalet.

Revolutionären är slutligen, som en vän brukar säga, oftast den bästa reformisten. Kämpar man till sig ekonomiska reformer genom självständig klasskamp så börjar det hända saker på bred front, eftersom mäktiga mekanismer rubbas. Vad som händer efter en eventuell revolution vill jag däremot inte sia om. Men det är min övertygelse att det bara är den ekonomiska revolutionen som kan möjliggöra verkligt demokratiska och verkligt betydelsefulla samhällsexperiment.

Arwid Lund

Detta var Arwid Lunds sista bidrag i artikelserien om syndikalismens historia och framtid.
Direkt Aktions debattsidor står öppna för fortsatt diskussion om framtiden, klasskampen och revolutionen.

Foto: Jan-Åke

recensioner

Vrålar, väser, skriker

You know! Elephant man comin' 4 you!

Om du hör till dem som diggade Teddybears senaste platta, kan du inte ha missat killen som ropar "All my ladies throw your hands up". Om du inte redan visste det så heter han Elephant Man, kommer från Jamaica och har nu kommit ut med sitt debutalbum.

Han vrålar, väser och skriker skoningslösa rhymes och det hela svänger något otroligt, och gör det svårt att inte studsa med. Trots att produktionen är ganska jämn skivan igenom blir det inte för ett ögonblick tråkigt.

"Mama" som elefantmannen gör tillsammans med Beenie Man är en given hit. Men får jag personligen välja ut en låt där jag vill sätta CD-spelaren på repeat, blir det "2000 began", som med futuristisk text, studsiga beats och Kraftwerk-blippiga ljud är fullständigt oemotståndlig!

MIKAEL BOBERG

Elephant Man: Comin' 4 you!
(Greensleves records)

Frustration och förvirring i eländet

Detta är den andra utgivna samlingsvolymen av Martin Kellermans serie Rocky. Kellermans självbiografiska serie har fått otroligt mycket uppmärksamhet det senaste året. Serien har bland annat publicerats i Dagens Arbete, Metro och Aftonbladet puls. Då Rocky för första gången gavs ut i bokform såldes den i rekordupplagor. Vissa har t.o.m. gått så långt att de kallat serien för "den efterlängtade 90-talsskildring ingen annan har skrivit".

Som boende i norra Norrland så brukar jag väldigt sällan hänga på södermalmskrogar eller handla kläder på sneakers'n'stuff, och vanligtvis brukar jag tillbringa dagarna på jobbet istället för att slappa på trendiga fik. Trots detta har jag inga som helst problem med att identifiera mig med personerna i serien.

I det nyliberala samhället där Spray och ZTV styr kulturlivet, där grannarna ringer Securitas istället för att plinga på och be en sänka stereon, där kylskåpet gapar tomt medan disktravarna står höga i köket, där man söndag eftermiddag svär över bakfylla och misslyckade krogragg, och där allmän frustration och förvirring råder – kan man ju inte göra annat än att skratta åt eländet.

ERIK HJÄRTBERG

Martin Kellerman: Rocky II
(Galago förlag)
www.ordfront.se

Modersmålet knäcker

Det är utan tvekan kaxigt att skivdebutera med ett dubbelalbum. På dubbel-CD:n "Kontra-Kultur" rappar Timbuktu på skånska på den ena och på engelska på den andra skivan. Frågan är bara om det är nödvändigt.

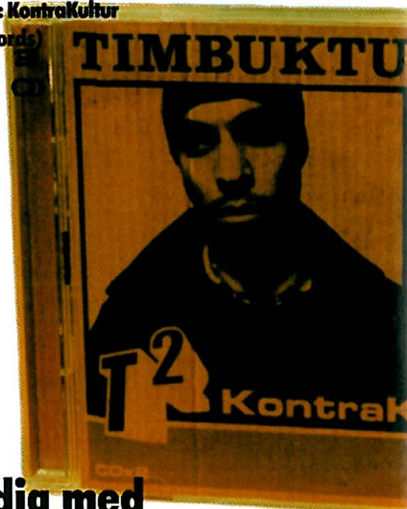
På skånska spottar han stenhårda texter till välproducerade beats. Fortsätter man sedan med att lyssna på den engelskspråkiga skivan blir det helt enkelt för mycket. Det är inte bara en aning långtråkigt musikaliskt, texterna är också betydligt tristare.

Det borde vara förbjudet att nu, år 2000, göra hiphoplåtar där refrängens text lyder "I'm a MC, I'm a MC, I'm a MC". Sådan hiphoppatriotism kunde förlåtas en gång i tiden, men nu, efter svensk hiphops stora genombrott, blir det bara oändligt patetiskt.

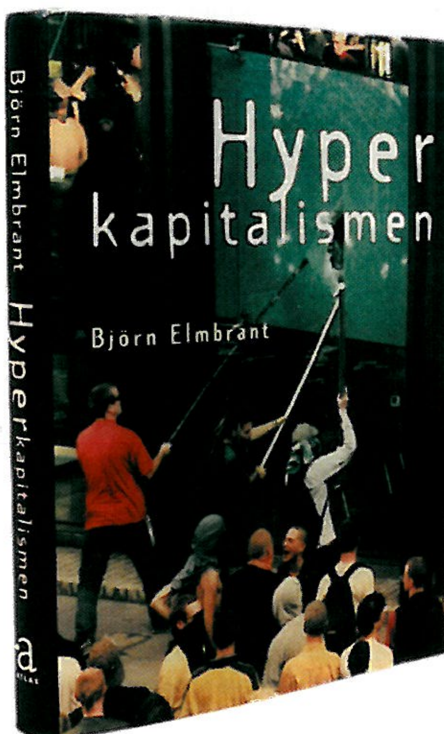
Därmed inte sagt att Timbuktu aldrig har något att säga. Låtar som "Pendelparanoia" och "Sedlighetsroteln" knäcker mycket annat även i textväg. Så länge T2 håller sig till sitt modersmål tillhör han Sveriges mest lovande rappare.

MIKAEL BOBERG

Timbuktu: KontraKultur
(JuJu Records)

Svansen viftar med hunden

Vem är det som bestämmer? Den frågan ställer sig Björn Elmbrant i sin bok Hyperkapitalismen, där han på ett genomtänkt sätt försöker analysera vad som egentligen har hänt med politikernas makt gentemot ekonomin, eller den nya ekonomin som vissa säger. Är det en ny ekonomisk era, där politikerna tappat fotfästet och släpas i kolet efter mäklare, investerare och företagsledningar, och varför blev det så? En era där en vinst på 19 miljarder i stället för 20 ses som ett misslyckande. Där företag massavskedar, genomför "outsourcing" och fusioner som egentligen är idiotiska, bara för att det är den nya modeflugan och ger förtroende hos spekulanterna . Varför har företagen börjat spela tennis med blicken på resultattavlan? Ska samhället se ut så att det är svansen som viftar med hunden?

Denna bok ger en svidande kritik mot "den nya" mer hetsiga och instabila kapitalism, den som han kallar hyperkapitalismen. Även om han har en idé om den nödvändiga kapitalismen så häller han bra med vatten på den kvarn som vill mala sönder kapitalismen. Om man sållar lite i hans sossedragning så är en väldigt intressant bok för ekonomiintresserade.

OLLE SVENSSON

Björn Elmbrant: Hyperkapitalismen
(Atlas förlag)

För dig med bajs i håret

Crust? Käng? Hardcore? Råpunk? – Jag är inte längre tillräckligt inne i svängen för att kunna ge detta en korrekt etikett. Men sån här musik brukar vanligtvis framföras av berusade ungdomar med långt, tovigt, bajskorvsliknande hår och piercingringar över hela kroppen, iklädda svarta söndertrasade kläder översållade med tygmärken.

Konfrontation, som bland annat består av medlemmar i SUF-Motala, spelar rå D-taktspunk med en del lugnare och melodiösare inslag. Personligen kommer jag att tänka på band som Totalitär och Svart snö när jag hör detta.

Texterna handlar om att kapitalismen är fel, att MTV saknar kvalitet och känsla och att det är synd om laboratorieråttorna.

För en billig penning får du åtta låtar på röd vinyl, förpackat i ett tufft svartvitt omslag. Ett givet köp!

ERIK HJÄRTBERG

Konfrontation: EP
(Mäskdune records)
fade.to/maskdune

Oi Polloi

Bilden oi trummor.eps saknas

Oi polloi är kanske ett av de största nu spelande anarkopunkbanden. D.A. träffade Degz, sångare och den enda som varit med hela tiden sen bandet startade, efter en spelning på Kafé 44 i Stockholm.

– Vi var några 14-åringar som älskade vår punk. Vår skola ordnade en konsert varje termin med band från skolan, men det var mest de äldre barnen som spelade Rolling Stones-covers och sånt. Så där började vi spela, politiska blev vi väl inte förrän ett par år senare när vi började se vad som hände i världen. Vi hade lite flygblad mot djurförsök och militarism och började tänka att om folk ändå kommer hit för att lyssna på oss kan vi väl lika gärna säga något vettigt också.

– Under åren som gått har nära 100 personer spelat i Oi polloi. Vi är lite som ett fotbollslag, det spelar inte så stor roll vilka som spelar, du får samma sak ändå. Om jag skulle tappa rösten någon gång så kan vem som helst av de andra sjunga, publiken får Oi polloi i alla fall. En annan fördel med att det spelat mycket folk genom åren är att det är lätt att hitta ersättare om det skulle behövas, de kan ju låtarna redan från början.

Ni har spelat sen 1981, har något förändrats?

– Vi började spela för att ha kul, och vi kommer nog att fortsätta så länge det fortfarande är roligt. Förmodligen lär vi spela om några år då somliga av de som var och såg oss i kväll har blivit bankdirektörer. Rent musikaliskt låter vi ungefär likadant som när vi började, någonstans mellan oi och Discharge. Det är bara en sak som ändrats med åldern, man inser att det är betydligt viktigare vad som är inuti huvudet än utanpå.

– Våra låtar handlar om saker som vi själva arbetat med: djurrätt, antifascism, fångkamp och så vidare.

Degz menar att svaret på varför Oi polloi aldrig gjort några socialistiska låtar finns där: "Det skulle bara vara löjligt att göra sånger om saker som vi inte själva gör." Eller som han uttrycker det på sin distinkta skotska engelska: "Talk minus action equals nothing."

– Vi har faktiskt arbetat med att organisera arbetslösa, vilket ju är klasskamp. Men så här på rak arm, oops, kan jag faktiskt inte komma på att vi gjort någon låt om det. Det kanske är något att tänka på nästa gång det ska skrivas låtar.

– Den dagen olyckan skulle vara framme och vi står där med riktiga jobb blir det kanske en låt om klasskamp.

Ni menar att fascismen ska bekämpas med alla till buds stående medel?

– Ja, vissa menar att det skulle göra oss lika dåliga som fascisterna. Jag förstår inte det argumentet, menar de att judarna som reste sig i Warsavagettot eller de spanienfrivilliga skulle vara lika dåliga som fascisterna? Man skulle kunna skratta åt det om det inte var så förolämpande mot alla de som kämpat och dött i kampen mot fascism.

– Poängen med att använda våld mot nassarna är inte att få dem att ändra åsikt utan att stoppa dem. Vi vet vad nassarna vill och om de skulle få chansen skulle de mörda miljoner människor igen, på så sätt blir det ju faktiskt mindre våld om vi stoppar dem nu, än om vi inte gör det. Om någon skulle tala om något sätt som vi verkligen kunde bekämpa fascismen på utan våld skulle det självklart vara jättebra, men hittills har ingen visat något annat sätt.

Text & Foto: Erik Mellsjö

"Eftersom Auschwitz funnits, kan det finnas igen"

Primo Levis bok "Är detta en människa" har satts upp på Södra Teatern i Stockholm, i regi av Lars Norén. Pjäsen, där Primo Levis fruktansvärda upplevelser från nazisternas koncentrationsläger i Auschwitz gestaltas, heter "Om detta är en människa". Föreställningen är väldigt avskalad. Ensam, stillastående läser Michael Nyqvist texten, men för den skull blir det inte tråkigt. Det ligger mycket intensitet och aggressivitet under den ganska sakliga rapporteringen från Auschwitz, och i andra akten når texten även större frågeställningar: vad händer med en människa som behandlas som om de inte har ett värde, vad händer med människor som inte har något kvar att leva för? Det är det centrala i pjäsen, föreställer jag mig.

Precis i början av föreställningen när Nyqvist presenterar sig nämner han också ett citat av Rolf Penka, teaterpedagog och regissör, att "teaterns uppgift är att föra humanismen vidare till nästa generation", och det är det viktiga – att berätta, för alla, vad som växer ur den "light"- rasistiska ton som finns i högerns politik idag. Vi kan berätta genom kulturens alla uttryck och nya generationer kommer att lyssna, precis som vi nu vill lyssna till Primo Levis ord om människans livsvillkor i Södra Teaterns fullpackade föreställningar.

Detta nämns även på scen flera gånger, nästan som ett mantra: "eftersom Auschwitz funnits kan det finnas igen, jag vet att eftersom Auschwitz funnits kommer det att finnas igen… eftersom det funnits kommer det att finnas igen". Det får vi aldrig glömma, därför måste man visa sitt avståndstagande, även på scen.

Anna Sörenson

"Om detta är en människa"
Södra Teatern, Stockholm
Regi: Lars Norén

Karriär-guide!

Vill du bli ledarskribent, PR-konsult, VD eller borgerlig proffstyckare? Inga problem - följ bara instruktionerna i Direkt Aktions stora karriär-guide!

Steg ett i varje framgångsrik karriär är att bli medlem i MUF. Efter ett par år som ungmoderat ligger de flesta vägar öppna för dig. När du har avancerat till en titel som vice distriktsordförande eller något liknande, är det dags att gå vidare.

Om du är en sån som har åsikter om precis allt, stort som smått, har vi det perfekta jobbet för dig. Ring bara Svenska Dagbladets ledarsida, och fixa ett jobb som vikarie där. Du behöver inte vara speciellt begåvad som skribent, det räcker att tycka rätt, så får du en alldeles egen spalt att fylla med vad du vill. Var dock lite försiktig – i somras råkade en vikarierande ungmoderat skriva att han föredrog video framför Kungliga Operan, vilket ledde till utskällning från ledningen för "punschverandan" (ja, Svenska Dagbladets ledarsida brukar kallas så).

En duktig före detta ungmoderat som gjort karriär som ledarskribent heter Per Ericson. Hans spalt i Svenska Dagbladet levererar alltid oerhört angelägna åsikter om onda kommunist-konspirationer, ibland med hänvisningar till obskyr science fiction-litteratur. Tidigare var hans favorittema att bevisa att veganer är nazister. Numera skriver han mer om sitt mystiska förhållande till syndikalismen. Ena dagen är SUF ondskefulla "skyltfönsterkrossare", nästa gång gratulerar han SAC på 90-årsdagen. Liksom många ungmoderater i karriären varvar Per Ericson sitt jobb med att skriva i Frihetsfrontens tidning Nyliberalen.

Gott om arbetstillfällen

Kanske föredrar du en lite mer akademisk touch på din karriär? Då hjälper högerns tankesmedja Timbro mer än gärna till. Läs ett par terminer på universitetet, så betalar Timbro dig för att ge ut rapporter och böcker om vad du vill och skriva artiklar till smedjan.com. Ämnet väljer du själv, det gäller bara att ha näsa för vilka åsikter näringslivets propagandamaskineri vill ha ut för tillfället. Att ingen köper dina böcker är inget problem, för hela grejen med Sveriges mest marknadsliberala bokförlag Timbro är liksom att sponsra högerideologer vars böcker annars aldrig hade klarat sig på marknaden.

Moderat riksdagsledamot kan man förstås bli, men det anses inte speciellt häftigt. Högern har nämligen, till skillnad från stora delar av vänstern, insett att det är med utomparlamentarisk kamp som man åstadkommer något. Därför hoppar nu en efter en av de moderata riksdagsledamöterna av för att i stället jobba som PR-konsulter. Även otaliga färska MUF:are blir lobbyister på någon av de heta konsultfirmorna i Stockholm: JKL, Kreab, Prime PR med flera.

Att det är så lätt för ungmoderater att få jobb där, beror antagligen på att firmorna är startade och ägda av just f d ungmoderater. PR-konsulternas uppdragsgivare är till stor del högerorganisationer som SAF, Timbro och Moderaterna.

Som PR-konsult kan du alltså få fet konsultlön, medan du gör samma sak som du gjorde ideellt i MUF.

Det finns gott om arbetstillfällen på alla de organisationer som betalas av svenska kapitalister för att sprida budskapet om försämrad arbetsrätt, lägre inkomstskatter, större löneskillnader och privatiseringar.

SAF, Industriförbundet, Företagarnas riksorganisation, Skattebetalarnas förening, Timbro, City-Universitetet, Den Nya Välfärden, Svensk Tidskrift, Moderaterna, Näringslivets Mediainstitut, MUF, Industriens Utredningsinstitut, Studieförbundet näringsliv och samhälle, Aktiespararna och många fler anställer sammanlagt hundratals personer.

Tyckararmén väller fram

Tillsammans bildar de en armé av tyckare som skriver debattartiklar, utformar annonskampanjer, deltar i TV-paneler och drar upp strategier. Som ungmoderat är det bara att välja och vraka, du har en lysande karriär framför dig! I en riktigt lyckad karriär ska du helst få med så många ställen som möjligt. Ett bra exempel är Mattias Bengtsson, som började som aktiv i Frihetsfronten, fortsatte som ledarskribent på Svenska Dagbladet och nu sitter som VD för Timbro. Men eftersom du läser den här tidningen är du antagligen inte alls ungmoderat. Lugn, bara lugn. Högern står med famnen öppen för alla.

Råkar du vara socialdemokrat, går det bra att fortsätta kalla sig det, medan högern betalar dig för att sprida nyliberal ideologi (exempel: Stig-Björn Ljunggren).

Om du har ett utländskt namn, är det bara att ringa Timbro och säga att du tycker en massa saker om invandringspolitiken. Förslagsvis ska du tycka att invandrare får för mycket bidrag, att alla ska tvingas sjunga nationalsången i skolan och att arbetsrätten måste bort. I så fall har du stor chans att få betalt för att sitta och tycka det (exempel: Thomas Gür).

Är du kvinna har du också ett bra läge. Då blir din roll att hävda att feminismen är samma sak som nazism, eller en sorts maskerad kommunism, eller en utomjordisk konspiration, ja vad du vill, bara det låter riktigt hemskt. Då får du garanterat skriva ett par rapporter på Timbro, och karriären är i gång! (Exempel: Susanna Popova, Marie Söderqvist).

Inte ens kommunister är det kört för. Den svenska högern är förlåtande. Inget passar dem bättre än en kommunist som gör avbön och förvandlas till världens mest rabiata antikommunist. Praktexemplet heter naturligtvis Göran Skytte.

Ännu en lysande förebild i din karriär är Mauricio Rojas – mannen som alltid tycker det som ligger bäst i tiden. När han bodde i Chile var han kommunist, närmare bestämt trotskist. Efter att ha flytt till Sverige blev han medlem i Miljöpartiet, men insåg snart att det var dåligt för karriären. Alltså sadlade den smidige Rojas om, och blev hux flux Moderaternas ideolog i invandringsfrågor. Nu är han välbetald VD för Timbros "Centrum för välfärd efter välfärdsstaten", och skrattar nog gott åt sina gamla misslyckade trotskistkompisar.

MIKAEL BOBERG

hänt i SUF

Under hösten har SUF varit i ropet i media mer än på väldigt länge. Framför allt har det gällt SUF-Stockholm, som uppmärksammats stort för sina två kampanjer, en mot den kristna högern och en för gratis kollektivtrafik. Men även i resten av landet har SUF-klubbarna haft en hög aktivitet. Två aktuella frågor för många klubbar har naturligtvis varit IMF-mötet i Prag och utvecklingen i Palestina.

I Gävle och Stockholm har de lokala SUF-klubbarna tagit initiativ till breda samarbeten och arrangerat demonstrationer mot Israels ockupationspolitik. I Gävle demonstrerade 300, i Stockholm runt 1500 personer.

En lång rad SUF-klubbar har varit medarrangörer i antirastiska manifestationer den 9 november, årsdagen av kristallnatten. SUF har även på många orter tillsammans med LS (lokala samorganisationer av SAC-Syndikalisterna) hedrat minnet av den mördade syndikalisten Björn Söderberg.

Utrymmet räcker inte till för att nämna alla klubbar som agiterar på skolor, delar ut flygblad och affischerar. Men som ett exempel kan vi ta SUF-Motala, som haft öppna föredragskvällar varje tisdag hela hösten. Dessutom bjöd man i oktober in traktens ungdomar till en informationsdag, som gick över förväntan. Ett 40-tal personer fick veta mer om SUF och diskuterade bl a syndikalism och feminism. Några av de som var med vid husockupationen i Linköping var också på plats och diskuterade erfarenheter därifrån.

Som om inte detta var nog, håller folk från SUF-Motala samtidigt på att bilda Motala LS av SAC.

D.A. kommentar

Upprörda kristdemokrater har jämfört SUF med nazister efter att de polisanmält den affisch de uppfattar som ett hot. Kanske borde de tänka efter lite innan de drog sådana paralleller. Själva har de nämligen uttalat många fler hot, främst mot icke-heterosexuella människor.

"Det borde vara skottpengar på sådana som genomgår operation på detta sätt", skrev till exempel kristdemokraten Markus G Mattsson, kandidat till kommunfullmäktige i Uddevalla, i maj 1998. Han syftade på den transsexuella schlagerstjärnan Dana International. Vad är ett sådant uttalande om inte ett mordhot?

Kristdemokraterna är inget

Kristdemokrat polisanmälde SUF

SUF-Stockholm har under hösten drivit en kampanj för fri sexualitet och mot kristna fundamentalister. Som bekant tillhör flera av de kristdemokraternas riksdagsledamöter och ännu fler av deras lokalpolitiker den senare kategorin. En hel del är organiserade abortmotståndare i den fundamentalistiska organisationen Ja Till Livet.

För att uppmärksamma detta gjorde SUF-Stockholm en affisch med rubriken "Försvara aborträtten". Dessutom fanns en text om att aborträtten hotas av kristna fundamentalister, som vill vrida klockan tillbaka till den tid då tusentals kvinnor dog i osäkra illegala aborter, eftersom det inte fanns några alternativ. Affischen avslutades med meningen: "Död åt alla religiösa fundamentalister, kristdemokrater och andra abortmotståndare."

För de flesta är det en självklarhet att "död åt" är ett bildspråk. Men kristdemokraten Max Hobstig tolkade det som ett personligt hot och lämnade in en polisanmälan. Därefter har saken uppmärksammats framför allt i kristna tidningar, och SUF:are har även debatterat i radions P1.

SUF-Stockholm är inte skrämda av anmälan, och är övertygade om att affischen inte kommer att åtalas.

MIKAEL BOBERG

SUF:are organiserar gratisåkare

"Gratisåkarna organiserar sig" löd en rubrik i stockholmsupplagan av gratistidningen Metro en dag i oktober. Det var efter att SUF-Stockholm introducerat en varningstjänst för gratisåkare i tunnelbanan. Via massutskickade textmeddelanden till mobiltelefoner varnar folk varandra för biljettrazzior i tunnelbanan. Intresset blev enormt. En vecka senare hade över 1000 personer anmält sina telefonnummer till tjänsten.

Det var alldeles för många för att det skulle fungera, men vid denna tidnings pressläggning höll SUF-Stockholms nya system för datorutskick av textmeddelanden på att bli färdigt.

SUF-Stockholm anser att kollektivtrafiken borde vara gratis eftersom alla stockholmare behöver den. En undersökning gjord av tidningen ETC visar att det bara skulle bli de allra rikaste som skulle förlora på att kollektivtrafiken blev skattefinansierad. Och om fler stockholmare blev gratisåkare, skulle Landstinget till slut bli tvunget att sänka priserna och låta en större del av tunnelbanekostnaderna betalas av skattepengar.

För att anmäla ditt mobiltelefonnummer till varningslistan, e-posta det till:

p-kassan@spray.se.

Inom kort lanserar också SUF-Stockholm en kampanjsida på Internet.

MIKAEL BOBERG

---

rumsrent parti, lika lite som till exempel Sverigedemokraterna hade blivit det även om de skulle bli invalda i riksdagen. Alf Svensson har lyckats dra väljare genom att hålla en polerad yta. Men bakom honom finns det partimedlemmar med mycket obehagliga åsikter.

Sex av de kristdemokratiska riksdagsledamöterna är medlemmar i en organisation som heter Ja Till Livet, en av dem har till och med varit ordförande där. De är en fundamentalistiskt kristen organisation som vill förbjuda abort.

Några riksdagsledamöter är med i den högerextrema kristna sekten Livets ord. De betraktas som en mycket farlig sekt som utsätter sina medlemmar för grov hjärntvätt. Riksdagsmannen Per Landgren är en av de ledande i organisationen Genesis, som vill att svenska elever ska få lära sig i skolan att jorden skapades av gud på sju dagar och att Darwins utvecklingslära är fel. Och så vidare.

Vi kan inte tyst acceptera att kristna fundamentalister flyttar fram sina positioner. Det måste upp till debatt.

Fotnot: en samling med citat från kristdemokrater finns att läsa på http://kd.just.nu

---

Utrikespolitisk krönika:

Abe Bergegårdh ger palestinierna handen

Redan för ett decennium sedan skakade jag på huvudet, men hoppades verkligen att min palestinske klasskamrats förväntningar på fred, social rättvisa och ett återvändande från exilen skulle infrias. Tyvärr var det jag som hade rätt och redan efter ett år skakade han likt mig bara på huvudet. Idag bär han fortfarande sitt silversmycke föreställande Palestina runt halsen, men hoppet om en avslutad exil har drastiskt försvagats. Hörde för övrigt att hans lillebror tillhör junioreliten inom svensk boxning. Svensk ja, inte palestinsk. Och det lär dröja...

Åter skall det skördas offer, unga offer för den sionistiska ockupationsmaktens aggression. Det blod som färgat asfalten röd i de palestinska reservaten visar åter igen att den så kallade fredsprocessen just bara är en (*så kallad*) process, ett skådespel, en teatral fars där ett helt folk offras på hyckleriets altare. Under hela 90-talet har vi levt med denna så kallad process, där den Israel-sionistiska regimen – oberoende partifärg – gång på gång brutit överenskommelser, förhalat och helt i strid med FN-konventioner och gemensamma fördrag inte bara fortsatt, utan accelererat bosättarprogrammet. Ett bosättarprogram bestående av till tänderna beväpnade judiska fundamentalister, subventionerade och skyddade av den israeliska militären som sprider ut sig på ockuperade områden. Syftet – att bygga upp förutsättningarna för det Storisrael (*Eretz Israel*) med gammaltestamentlig grund som skall komma med Messias återkomst. Vansinnet bara fortsätter.

Rapporteringen från Mellanöstern och den arabisk-israeliska konflikten har förvisso präglats av en liberal, positiv grundsyn på strävan efter fred och försoning från den svenska massmedian där Israel ofta har fått stå med hundhuvudet i motsats till de decennier tidigare då den palestinska befrielsekampen pågick, där det israelvänliga perspektivet dominerade. Idag är det inte den tragikomiska tokhögerns ikon Per Ahlmark som sätter dagordningen, men perspektivet blir ändock skevt då man inte kan bygga en analys på välvilja och idealism. Ett talande exempel på detta är mordet på premiärminister Yitzhak Rabin, i ett slag förvandlades han till "fredsängeln" – ängeln som på sin tid som ansvarig minister under intifadan beordrade att alla stenkastande ungdomar skulle få sina armar krossade med stenar av den israeliska militären.

Fred är inget självändamål – under apartheidtiden rådde det fred i Sydafrika - utan det handlar om en rättvis fred, och frånvaron av en socialt grundad fred leder ofrånkomligen till nya våldsutbrott. Att den palestinska frustrationen är förståelig och moralisk legitim får inte undanskymma det faktum att den palestinska regimen offrar sina ungdomar för att dölja sitt totala misslyckande i förhandlingarna med israelerna, på punkt efter punkt har de sålt ut sig samtidigt som Yasser Arafat och hans familj har berikat sig genom korruption och förskingring av biståndsmedel. Vad den amerikanska imperialismen och kapitalintressena önskade när de satte igång den s k fredsprocessen var stabilitet, ett svagt, splittrat Palestina styrt av en självberikande härskarklass som bevarade ordningen. Detta mål är på god väg att uppfyllas. De palestinska fängelserna fylls av oppositionella, tortyr är regel och antalet poliser per invånare är bland de högsta i världen. Samtidigt som nya kasinon byggs är arbetslösheten rekordhög och misären utbredd – det är knappast en slump att Hamas sociala program ger dem stöd och anhängare.

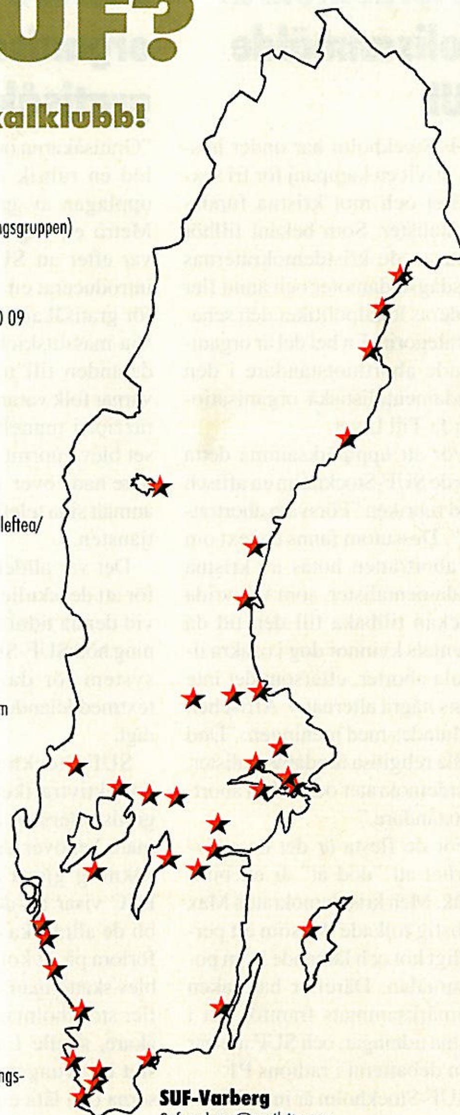
Jag sa det då för tio år sedan, och jag säger det idag – precis som Edward Said – de palestinska och israeliska folken skall dumpa sin elit och bygga en sekulär federation bestående av två likvärdiga nationer. Förutsättningarna är en socialt medveten kamp som röjer undan sionistisk rasism och imperialism samt doktrinär undervegetation oavsett religiös tappning. Det palestinska folket förtjänar bättre än att förvägras medborgerliga rättigheter i de libanesiska flyktinglägren, agera andra klassens arbetare i sina arabiska "bröders" länder eller att ruttna bort under en nyrik och korrupt postkolonial regim i de palestinska reservaten efter alla dessa år av kamp. Jag ger dem handen, gör du?

ABE BERGEGÅRDH

Fotnot:
Edward Said är en palestinsk-amerikansk professor i litteratur, som bl a skrivit "Orientalism" och "De intellektuellas ansvar". I boken "Fred utan land" kritiserar han den pågående fredsprocessen.

Intresserad av SUF?

Kontakta Samordningsgruppen eller din närmaste lokalklubb!

SUF:s Samordningsgrupp
Box 6507, 113 83 Stockholm Tel: 08-673 11 15
suf.sog@swipnet.se http://www.suf.cc

SUF:s Internationella Kommitté
suf.ik@hushmail.com
(Kontaktas annars via SUF-Gävle)

SUF-Arvika
c/o Arvika LS, Kyrkogatan 40A, 671 31 Arvika
Tel: 0570-103 07
sufarvika@usa.net
http://www.come.to/suf-arvika

SUF-Eslöv
suf-eslov@hushmail.com
http://www.suf-eslov.org
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Falun
c/o Falu-Korsnäs LS
Trotzgatan 32-34D
791 71 Falun
Tel: 023-26 354
suffalun@hotmail.com
http://www.motkraft.net/fusk

SUF-Gotland
c/o Gotlands LS, Signalgatan 13D
621 47 Visby
Tel: 0498-21 31 83
suf_gotland@swipnet.se

SUF-Gävle
Box 6113
800 06 Gävle
Tel: 0740-18 39 71
suf-gavle@hushmail.com
http://www.redrival.com/suf_gavle

SUF-Göteborg
c/o Göteborgs LS
Box 7267
413 01 Göteborg
Tel: 031-711 23 04 (tors 18.00-20.00)
suf_gbg@hushmail.com

SUF-Halmstad
c/o Hålet, Box 399
301 09 Halmstad.
suf_hstd@hushmail.com

SUF-Helsingborg
suf_hbg@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Hudiksvall
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Kalmar
Box 229
391 22 Kalmar
suf-kalmar@hushmail.com
http://come.to/suf-kalmar

SUF-Karlskoga/Degerfors
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Karlstad
c/o Karlstads LS
Brogatan 14
654 60 Karlstad
Tel: 054-21 64 90
suf-karlstad@hushmail.com

SUF-Katrineholm
suf_kholm@hotmail.com
http://surf.to/sufkholm
(Kontaktas annars via SUF:s Samordningsgrupp)

SUF-Kungsbacka
suf-kungsbacka@hushmail.com
(Kontaktas annars via SUF:s Samordningsgrupp)

SUF-Linköping
suf-lkpg@freebox.com
(Kontaktas annars via SUF:s Samordningsgrupp)

SUF-Luleå
Bergsgatan 2
972 42 Luleå
info@suf-lule.org
http://welcome.to/suf-lule

SUF-Lund
Box 951
220 09 Lund
Tel: 046-211 06 23
suf_lund@hotmail.com
http://www.motkraft.net/suf_lund

SUF-Malmö
Box 7063
200 42 Malmö
Tel: 040-12 61 78
suf_malmo@hushmail.com

SUF-Motala
suf_motala@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Norrköping
c/o Norrköpings LS, Box 1009
600 40 Norrköping
Tel: 011-13 18 55 (mån 17.30-18.00)
suf_nrkpg@flashmail.com
http://suf-norrkoping.subnet.dk

SUF-Piteå
sufpitea@spray.se
(kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Sandviken
c/o Sandvikens LS, Box 246,
811 27 Sandviken, tel: 026-25 90 09

SUF-Skaraborg
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Skellefteå
Box 32, 931 21 Skellefteå
suf_skelleftea@hotmail.com
http://www.motkraft.net/suf-skelleftea/

SUF-Stockholm
c/o Stockholms LS
Bergsundsgatan 10 nb
117 37 Stockholm,
Tel: 08-658 62 69,
suf_sthlm@hushmail.com
http://www.motkraft.net/suf-sthlm

SUF-Strängnäs
Box 139, 645 22 Strängnäs
suf-strangnas@hushmail.com
http://www.motkraft.net/suf-strangnas

SUF-Sundsvall
C/o Östra Medelpads LS
Box 357, 851 05 Sundsvall
suf.sundsvall@hushmail.com
http://suf.sundsvall.st

SUF-Sölvesborg
suf_sbg@hypatia.every1.net
(Kontaktas annars via Samordnings-gruppen)

SUF-Täby
suf_taby@hushmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)
http://come.to/suf_taby

SUF-Umeå
c/o Umeå LS, Fabriksgatan 1
903 31 Umeå, Tel: 090-77 21 00.

SUF-Uppsala
c/o Uppsala LS
Sysslomansgatan 13
753 11 Uppsala
Tel: 018-69 46 89
suf-uppsala@telerymd.com
http://www.motkraft.net/suf-uppsala

SUF-Varberg
Suf-varberg@mailcity.com
http://bizarr.blipp.com/suf
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

RUS (Västerås)
Västerås LS
Norra ringvägen 28
722 15 Västerås
021-13 26 87

ÖSUK (Örebro)
orebro_suk@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Östersund
suf_osd@yeayea.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

Prenumerera på Direkt Aktion

80 kr för 6 nummer

Tilsa Palestinier Flaktes Stockholm

Sätt in pengarna på Pg: 64 99 67-7 eller skicka in talongen här bredvid

- [ ] Jag vill prenumerera (6 nr för 80 kr).
- [ ] Jag vill stödprenumerera (6 nr 150 kr).

Min nya prenumeration ska börja med nummer .....

- [ ] Jag vill beställa följande gamla nr .... för 15 kr styck, inklusive porto.
- [ ] Jag vill ha information om SUF

NAMN ____________________

c/o ____________________

GATA ____________________

ADRESS ____________________

TELEFON ____________________

Publicerad I.D.A. nr 26

PLATS FÖR PORTO

DIREKT AKTION
BOX 6507
113 83 STOCKHOLM

Ändringar av klubbadresser skickas till suf.sog@swipnet.se